

WILLIAM VOLTZ

Spáči z ISC

Knihovnička Perry Rhodan 87

Přeložil Jaroslav Kuťák

Přímo nad Dunbeem bylo slyšet neustálé nervy drásající Čvachtání buněčného plazmatu. Stačilo natáhnout ruku a dotkl se nádoby. Ale v němém zoufalství zatínal prsty do písčité půdy, přejížděl dlaněmi přes rozpraskanou zemi, až je zase prudce stáhl zpět, když nahmatal chladný povrch skály.

Maurice Dunbee tlumené zasténal. Mamě se snažil zahnat děs, který ho trápil. Znovu se pokusil dostat své unavené, bolavé tělo ven. Vůle po útěku byla stále silnější- Ztěžka dýchal. Podařilo se mu urazit pár metrů. Kdesi před ním i vedle něj bublala a prskala tekutina ve velké plastické nádobě.

Vypnuli světla a jeskyně se ponořila do úplné temnoty. Bylo jen otázkou času, kdy ho chytí a odvedou zpátky. Hlava mu klesla. Věděl, že na boj je ještě příliš slabý. Odplazil se o něco dál, ale přitom si uvědomoval nesmyslnost svého počínání. Vzduch v jeskyni ostře a jedovatě páchl. Možná, že sem vháněli nějaký plyn, který ho měl zbavit vědomí, aby ho pak mohli bez rizika přemoci. Dunbee se pousmál- Tohle byla jedna z mnoha chyb, které charakterizovaly jeho život: slaboch Maurice Dunbee!

Vzepřel se na lokty a naslouchal- Blížili se už? Přinese následující vteřina konec všeho, až nasadí paralyzátory?

Zničehonic se z temnoty ozval nový zvuk. Dunbee strnul, ne"

bot' uslyšel kovový hlas: „Dunbee! Jakýkoliv další odpor je marný. Vzdějte se, Dunbee! Přijdou si pro vás dva úředníci ISC!”

Dunbee vyskočil. Ramenem vrazil do nádrže a zapotácel se. Ve slepém strachu se rozběhl pryč odtud. Jeskyně byla naplněna rámusem - slyšel dusot utíkajících, jejich oddychování a hlasy, které ho vyzývaly, aby se zastavil.

Narazil do skály a vzpamatoval se. Vyčerpaně se opřel a mnul si rameno. V blízkosti nikdo nebyl. Tělo se mu třásl jako v horečce.

„Buďte rozumný, Dunbee! My vám přece chceme pomoci!” Jo, pomyslel si Dunbee, přesně tak. Celej život jsem si od lidí nechal pomáhat, aniž bych konečně sám vzal švy záležitosti do vlastních rukou. Rezignovaně zavřel oči. V myšlenkách se vracel zpátky až ke

dni, kdy se rozhodl, že požádá o pomoc Intertime Sleeping Corporation...

^ ^_ ^

„Vstupte, pane Dunbee,” vyzval Curteen malého muže v před-pokoji. „Ted' na vás mám čas.”

Dunbee ho sledoval s rostoucí nervozitou. Posadil se.

„Vy jste u naší firmy už něco přes deset let, pane Dunbee,” začal přátelsky Curteen. „Pracoval jste k naší úplné spokojenosti. Nikdy jsme s vámi neměli problémy.”

Dunbee suše polkl a přikývl. Curteenově rétorice se tiše obdivoval.

„Jsme vám za vaši činnost velice vděční,” tvrdil Curteen. „Pochopitelně doufáme, že vám vaše místo u nás zůstane ještě dlouho.”

Dunbee si nervózně mnul ruce. Opatrně namítl: „Minulý týden naši firmu opustil pan Vadelange, pane Curteene. Byl šéfem reklamního oddělení. Já.. Vždy bylo zvykem, že když někdo

ze šéfů odejde, jeho místo zaujme služebně nejstarší spolupracovník."

Curteen se na něj zahleděl. Měl podivný pohled. Oči se mu měkce leskly, pak však opět pohasly.

„Velmi správně, pane Dunbee. V tomto případě byste nastoupil namísto pana Vadelangeho." Chvilku zaváhal. „Věřte mi, že momentálně však není možné najít za vás a vaši práci náhradu. Musíme vás požádat, abyste zůstal na svém oddělení. Pana Vadelangeho prozatím nahradí pan Priest, než najdeme někoho vhodného pro vaši práci."

„Chápu," zamumlal Dunbee. „Takže Priest!"

Curteen vstal, obešel stůl a poklepal Dunbeemu na rameno. „Přirozeně, že vás finančně přefadíme na úroveň šéfa oddělení," oznamoval.

„Přirozeně," zopakoval Dunbee.

„Věděl jsem, že můžeme počítat s vaším pochopením situace reklamního oddělení," řekl Curteen s úsměvem.

Dunbee zvolna vstával a pak nejistým hlasem oznámil: „Dávám výpověď!"

Ještě téhož dne napsal do Intertime Sleeping Corporation a požádal o uspání na 300 let.

ISC založil zhruba před rokem obchodník jménem Owen Cavanaugh. Obecně byla tato společnost nazývána „Spací společností". Cavanaugh se před lidmi prezentoval jako „zachránce lidí, zklamaných životem". Za pomoci týmu vědců vytvořil systém nového hlubokého spánku. Se svolením ministra vnitra pak získal v blízkosti Národního parku Yellowstone ve Wyomingu rozlehlé pozemky, ve kterých měl k dispozici spoustu vulkanicky vzniklých jeskyní. Ideální prostředí pro nerušený biospánek. Cavanaugh je pak ve velmi krátké době zařídil ke svým účelům. Umístil tam obrovité nádrže s buněčnou plazmou, ve které později uspával své klienty. Jeho reklamní tažení mělo nebývalou intenzitu a sílu- Proč by se neúspěšný člověk neměl dát na pár

set let uspat, aby se probudil do lepších, nadějnějších časů, a pak vykonal neuvěřitelné činy?

V den, kdy otevíral zařízení jeskyně, už na přijetí čekalo mnoho stovek lidí.

Owen Cavanaugh, malý, podsaditý chlapík, se ocitl na nejlepší cestě k dobrým obchodům,

Dunbee si vzpomínal na interview, které Cavanaugh poskytl jednomu televiznímu reportérovi. Na jeho otázku, jak se Cavanaugh staví ke kritice ze strany svých odpůrců, tento muž klidně odpověděl: „Nechápu, proč je můj nápad kritizován. Nabízím nešťastným lidem lepší budoucnost. Co je na tom špatného?”

Dunbee byl nešťastný člověk. Jeho manželství zůstalo bezdětné. Bylo mu 48 a ani v zaměstnání už nemohl čekat žádné velké úspěchy. Měl dojem, že mu jeho žena nerozumí. Okolní svět mu připadal chladný a drastický.

Dva týdny poté, co Dunbee požádal o uspání, dostal pozvání do ISC, ve kterém byl vyzván, aby přijel na předběžná vyšetření do Wyomingu.

A tak se Maurice Dunbee nenápadně ztratil z města Dubose. Nikdo ho nepohřešoval.

^ A ^

Jmenoval se M'Artois. Jeho tmavými vlnitými vlasy se táhly stříbrné nitky. Když se smál, v koutcích očí se mu tvořil bezpočet jemných vrásek. Hlas měl sonorní zvuk. Měl ve zvyku ledabyly si strkat palce za opasek.

„Víme, proč k nám přicházíte," řekl Dunbeemu. „Ve svém' dopise píšete, že se chcete nechat uspat na tři sta let. To je vůbec nejdelší možná doba. Naše spací termíny začínají při padesáti letech. Jste schopni zaplatit 3 000 solarů?”

Přestože to byla relativně nízká suma, představovala podstatnou část Dunbeeho úspor. Musel přitom myslet na manželku

Jeanne. Ale možná, že byla ráda, když zmizel z jejího života? V dopise na rozloučenou ji prosil o odpuštění-

„Mám ty peníze u sebe," řekl.

M'Artois přikývl.

„Já jsem psycholog, pane Dunbee," řekl. „Rozhovor, který s vámi vedu, patří k mým úkolům. Společnost se vás nechce vyptávat, aby vás šikanovala, nicméně jsme nuceni se zabezpečit na všechny strany."

Dunbee poněkud netrpělivě opáčil: „Jsem připraven."

M'Artois se chápavě usmál.

„Zevrubně jste mi vylíčil svou situaci," poznamenal. „Považujete se za labilního člověka, který je zklamán životem. Problémy v práci a v manželství vás nervově a psychicky zlomily. Vaše firma neuznává vaši práci a manželka s vámi nemá trpělivost. Děti nemáte. Nic pozitivního." Pak promluvil vemlouvavěji: „Přesto, pane Dunbee, myslím si, že byste to měl ještě jednou zkusit."

„Pořád jsem se pokoušel vzít svůj život do vlastních rukou. Pořád a pořád dokola. Ale už nemůžu..., jsem v koncích."

Muž od ISC chvíli přemítal.

„Možná jste příliš citlivý," vyslovil svou domněnku. „Nechcete se na celou záležitost podívat z té lepší stránky? Váš životní standard nebyl špatný. Dohodněte se s manželkou. Najděte si Společné zájmy a podnikněte společnou cestu."

„Cesta sem k vám byla mou poslední cestou," ujišťoval Dunbee.

M'Artois zavrtěl hlavou: „No tak dobrá! Vaše rozhodnutí se zdá být nezvratitelné. Zavedu vás k doktoru Waterhomovi, který řídí lékařská vyšetření. Je vám jistě jasné, že vás smíme přijmout pouze v případě, že jste organicky dokonale zdrav."

Společně s Dunbeem pak opustil pracovnu. Prošli větší místností a pak po dlouhé chodbě správné budovy ISC v Cheyenne. Potkali několik zaměstnanců a robotů. Dunbee se podíval z okna. Venku bylo pod mrakem a mrholilo.

M'Artois náhle bez souvislosti řekl: „Nemáte něco amputovaného, pane Dunbee?“

Dunbee se zastavil. „Ne, proč?“

- M'Artois se opět usmál. „Patří k regulím společnosti, že nepřijímá lidi s amputacemi. Zapomněl jsem vás o tom informovat.“

Dunbee se v duchu ptal, proč by člověk s amputací nemohl být uspán stejně dobře jako kdokoli jiný, Ovšem pomlčel o tom. „Mám to cosi společného s funkcí orgánů," vysvětloval lékař duší. „Doktor Waterhome vám to vysvětlí mnohem lip, jestli chcete.“

Otevřel dveře a doprovodil Dunbeeho do malé místnosti, kde je přivítala drobná blondýnka. Seděla u kulatého stolku a očividně toho neměla moc na práci, protože si Dunbeeho pečlivě prohlížela.

„Tohle je pan Dunbee," představil ho M'Artois. „Zaveďte ho, prosím, k doktoru Waterhomovi, slečno Lauro," Pak stiskl Dunbeemu pravici a popřál mu mnoho štěstí.

Než mohl Dunbee odpovědět, M'Artois zmizel a blondýna pomalu řekla: „U doktora ještě někdo je.“

„Nevadí, počkám," odpověděl Dunbee.

Myslel na Jeanne. Così se v něm sevřelo. Pokud ho ISC uspí na 300 let, jeho žena bude už dávno mrtvá, až se znovu probere a vrátí se do Dubose. Dubose, ta ubohá díra... Jakkak se za těch 300 let asi změní?

Představoval si, jak Jeanne našla jeho dopis. Viděl její vážné-tmavé oči a měl pocit, že slyší její hlas: „Ach, Maurice, proč jen jsi to udělal?“

Od stolu blondáta sekretářky se ozvalo zabzučení. Zvedl hlavu.

„Můžete jít dál," řekla.

Vyšetření trvalo něco přes dvě hodiny. Dr. Waterhome pak otevřel Mauriceovi dveře a pořádal ho, aby se příštího dne vrátil. Do té doby že bude mít vyhodnoceny výsledky vyšetření a že už bude vědět, jestli ho přijmou.

Dunbee se vrátil do hotelu a utlumil rozrušené nervy alkoholem. Pohrával si s myšlenkou, že napíše Jeanne, ale nic takového neudělal. Usnul oblečený.

Probudil se velmi brzy ráno. Tělo ho bolelo a v ústech měl sucho. Cítil se nemocně. Ani masážní sprcha ho nepostavila na nohy.

Když mu M'Artois o několik hodin později sdělil, že se ho ISC rozhodla na požadovaných 300 let uspat, připadal si jako mrtvý!

^ _*^ ^

Zdálo se, že se na severovýchodě Wyomingu sešli snad všichni malíři světa, aby krajině propůjčili co nejbarevnější, nejkouzelnější vzhled. Hluboko pod Dunbeem se vinula modrá stužka Yellowstone Riveru.

Pilot vrtulníku začal klesat.

„Brzy budeme v blízkosti Národního parku," řekl Dunbeemu. „Tam jsou krypty Spací společnosti."

Dunbeemu přeběhl mráz po zádech, když uslyšel slovo ‚krypta‘. Jen aby něco odpověděl, zeptal se: „Vy jste se ve Wyomingu narodil?"

Pilot se zasmál. „Nebudete tomu věřit, ale narodil jsem se na Měsíci... Smím se zeptat, proč to děláte? Proč se necháváte uspat?"

Dunbee však jen pokrčil rameny a mlčel.

„Nemusíte mi to říkat," usmál se pilot. „Jenom že mám takový divný pocit, když sem vozím lidi."

„Jaký pocit?" zvědavě zjišťoval Dunbee.

Pilot se zatvářil vážně. „Nevím, ale na té věci mi něco nese-

dí. Nebojte se, nechci vám nahánět strach. Koneckonců mi ISC docela dobře platí. Ale už jste se zamyslel nad tím, že to uspání je nějak podivně levné?"

„Co tím chcete naznačit? Společnost pracuje racionálně a proto přísně kalkuluje. Proč by nemohla svým příznivcům nabídnout nízké ceny?"

„Protože," odpověděl pilot, „protože ten starý dobrák Cavaňough je proklatě mazaný kšeftman. Představte si - za každý let dostanu Čtyřicet solarů. Plus diety. Zároveň platí režii za přístroje a nájem za pozemky. Nedokážu si představit, kde má nějaký zisk. Někdy mám dojem, že za ním stojí někdo, kdo ho financuje. Třeba kvůli nějakým experimentům."

„Kvůli experimentům?" opakoval šokovaný Dunbee.

„To všechno je možná jenom nějaký pokus, který má v budoucnu přinést velké peníze."

Dunbee se však bránil: „Podepsal jsem smlouvu, kterou po- , volilo ministerstvo vnitra. Jeskyně jsou pravidelně navštěvovány úředními kontrolami. Jistě, musím nést určité riziko za případné chyby lékařů, ale to je samozřejmé."

Pilot pokrčil rameny. Zdálo se, že celé téma považuje za vyřízené. Za chvíli byli na místě. „Je to támhle dole," poznamenal.

„Nic tam nevidím - žádné budovy, myslím," řekl zklamaně Dunbee.

„Až na přistávací plochu je všechno umístěno v jeskyních," vysvětloval pilot. „Budete zírat, kolik tam je míst."

Helikoptéra pomalu ztrácela výšku. Dunbeeho srdce se rozbušilo. Tak tam někde dole ho uspí a probudí se až za tři sta let. Začínal trochu pochybovat, jestli opravdu zvolil to nejlepší řešení svých problémů. Najednou mu vytanuly na mysli krásné letní dny, které trávil společně s Jeanne. Občas poseděli ve městě, dali si pivo...

„Tyhle malé, obyčejné všední věci," pomyslel si, „Proč teprve teď vidím, co pro mě znamenaly?"

Zatnul zuby a setřásl úvahy. Už nebylo cesty zpátky.

Vrtulník dosedl. Dunbee strnule zíral před sebe- Pilot vylezl ven. Po poli přicházeli dva muži v modrých pláštích. Na prsou měli vyšita písmena ISC.

„Blíží se k nám uvítací výbor," zavrčel letec-

Dunbee byl přátelsky přivítán. Předložil žlutou kartu, kterou mu předal M'Artois. Opravňovala ho ke vstupu do jeskyní a k absolvování uspávací procedury. Rozloučil se s pilotem a namířil si to k jeskyním.

Do útrob země vedly tři různé vchody, jak Dunbee o něco později zjistil. Podlaha byla hladká a přepečlivě čistá. „Prostřední brána vede do komor pro spáče," vysvětloval jeden z mužů. „Zbývajícími se dostanete do správního traktu nebo do přípravných prostor. My sami bydlíme v blízkosti správy zařízení, protože v přípravě se zdržují většinou jen lékaři."

Dunbee by se rád dozvěděl víc, ale už se otevírala brána do místností správy.

„Ve spacích sálech to není zdaleka tak komfortní jako tady," dozvídal se Dunbee. Zaslechl z toho hlasu tóny ironie. Muž se ho chtěl z nějakého důvodu dotknout.

Chodba trochu klesala a ústila do protáhlého sálu, kde za počítači a jinými přístroji posedávalo asi třicet lidí. Byli odděleni nerozbitnými průhlednými stěnami, takže mohli nerušené pracovat. Teplota tam byla příjemná a vzduch svěží.

Jeho pozorování bylo přerušeno příchodem muže v bílém plášti. Byl to hromotluk a pohyboval se velmi pomalu a rozvážně. Malá očka se téměř ztrácela za víčky bez řas. Dunbeeho tento muž okamžitě odpuzoval.

„Hellou, pane Dunbee," byl pozdraven. „Mé jméno je Doc Clinkskate. Jsem takříkajíc šéfem těchto kanceláří." Zašklebil se a byl v té chvíli mimořádně odpudivý. „Než vás předáme lékařům, chvíli se vámi budeme zabývat. Pojd'te prosím dovnitř."

Otevřel skleněné dveře a nabídl Dunbeemu místo. Pak se znovu rozhovořil: „Připomínám vám smlouvu, kterou jste podepsal.

přihodit nějaké drobnosti, za které neručíme, ale ručíme za vaši pohodu a zdraví během spánku- Podepsal jste smlouvu na tři sta let. Během této doby bude funkce vašich orgánů omezena na minimum. Vaše tělo bude plavat v tekutině, kterou jsme nazvali buněčné plazma. Má dvojí působnost. Zaručuje, že během vašeho spánku nebude tělo vystaveno žádným vedlejším vlivům. Kromě toho obnovuje buněčnou tkáň a může sloužit jako živná hmota. Ale už teď vás musím upozornit na první týdný po probuzení. Bude to pro vás velmi nepříjemné, protože si tělo začne jen zvolna zvykat na svou původní funkci. Já už pak sice nebudu naživu, ale vy si na mou předpověď vzpomenete." Dunbee na těchto slovech neshledával nic potěšujícího. Teď, když už byl téměř u cíle svých přání, mu dosavadní život najednou připadal velmi hodnotný.

Clinkskate rozpráhl ruce, jako by chtěl Dunbeeho obejmout. „S vaším usmáním jsou spojeny doprovodné efekty, které vám možná budou připadat nesmyslné, pane Dunbee. Vaše tělo bude preparováno, je zapotřebí nejrůznějších příprav. Nelekněte se, až vám budou holit hlavu a podrobovat vás nepříjemným testům. Při opatřeních, která mohou být bolestivá, vás podrobíme narkóze. Teď už se můžete převléknout, pane Dunbee. Dostanete speciální oblek."

^ A ^ *

Ten zvuk strhl Dunbeeho zpět do přítomnosti. Zadržoval dech a naslouchal. Bez pochyb někde v jeskyni kdosi zabouchl dveře. Chytil se skály a pokoušel se očima proniknout temnotu. Slyšel monotónní bublání obsahu nádob. Do jeskyně přišel někdo, kdo ho chtěl polapit. Představa, že někdo natáhne ruku a čapne ho, v něm vyvolávala paniku.

Tváří mu přelétl závan větru. Tlumeně vykřikl. Natáhl paže, aby se bránil, ale nic nenahmatal.

Pak uslyšel, jak na kamenitou-zemi dopadají kapky.

Bezděčně je počítal.

Kolik strachu vlastně člověk Snese než se úplně zblázní? Dunbee si byl jist, že brzy dospěje ke kritické hranici. Říkal si, že popadne nějaký větší kámen a že tu nádobu rozbije, ale pak neměl na takový čin dostatek vnitřní síly.

Světlo se rozzářilo a připomínalo ostrý Šíp. Musel přimhouřit oči a jen s námahou si uvědomoval: „Někdo na tebe namířil ruční svítilnu!”

Klesl na kolena a rozechvěl se strachy a zklamáním. Takže ho našli. Proud světla putoval přes jeho tělo, přes tu bezmocnou hromádku lidského neštěstí.

„Helou, Dunbee!” řekl lhostejný hlas za lampou. „Co vy tady?”

Z temnoty se vyloupila temná silueta: jeden z hlídačů! Světlo se pohnulo, zachytilo šedé balvany a kamení, rozechvělo písčitou zemi a vrátilo se k Dunbeemu.

„Jdeme!” suše oznámil strážce.

Ukazoval kudy. Zpátky do přípravné místnosti. Kdesi v Dunbeeho mysli se něco hnulo. Nechtěl, nechtěl, nechtěl.

Když se zvedal, popadl do ruky kámen. Musel se o to pokusit! Jeho situace byla beznadějná, to věděl. Nakonec by ho ještě dostali! Ale kdy a jak ho dostanou, bylo otázkou. S tím mohl ještě něco udělat!

Zatímco těžkými kroky odcházel vedle strážného z jeskyně, musel pořád přemýšlet, že měl utéct už když ho Clinskate dovedl do přípravný k doktorům...

Teď byl oblečen do speciálního bílého obleku, o němž Clinskate mluvil. Byl to dvoudílný, rozevlátý kus oděvu, připevněný širokými pásy k tělu. Doufal, že se cestou k nejbližší stanici dostane někam ven, ale jeskyně byly pospojované podzemními chodbami.

„Snad byla chyba, že jsem se rozhodl pro uspání,” řekl CUnskatemu, který šel půl metru před ním.

Oslovený se zastavil a otočil.

„V tomto stádiu nám to dříve nebo později říkají všichni naši klienti," řekl. „Je to více strach z neznáma, než touha .po návratu. Nemel byste to brát tak vážně, pane Dunbee."

Dunbee však v té chvíli v duchu viděl svou ženu Jeanne. Usmívala se na něj. Utíkala mu v ústrety. Zatím se u ní takového krásného přivítání nikdy v životě nedočkal, ale věřil. Že kdyby se vrátil a vysvětlil, co se stalo, pak by to určité udělala- Měli spolu mnohem víc a častěji mluvit.

„Ne," řekl. „Já poletím zpátky do Dubose."

„Nesmysl," sykl Clinskate. Obrátil se a hrubě popadl Dunbeeho za ramena, aby ho stáhl dál za sebou. „Musíte se z toho dostat. Kdybyste se do toho svého Dubose vrátil, vaše problémy začnou pěkně znova."

Dunbee poslechl a nechal se vléct.

„Tak vida," zabručel Clinskate. „Hlavně jasnou hlavu. Nyní vás předám Dr. Le Boeufovi, ten vás určitě rozveselí. Kromě toho jsou tu ještě Dr. Potrowski a pomocníci- Najdete tu i pár sester."

Dunbee nevěděl, co je na tom tak veselého, že se Clinskate musí usmívat. Ale všichni v ISC se usmívali, když k tomu byla příležitost. „Samí přátelští lidé," pomyslel si Dunbee. „Možná až moc přátelští."

Chodba najednou nečekaně končila a Clinskate otevřel posunovací dveře. Klenba, kterou za nimi spatřili, byla v každém ohledu překvapivá. Táhla se do všech směrů - i do hlubiny. Patra byla spojena výtahy. Pečlivě bylo odstraněno všechno, co mohlo připomínat fakt, že se nacházejí pod zemí.

„Tohle je sál, ve kterém jsou spáči preparováni pro velké plastikové nádrže," oznamoval Clinskate. „Impozantní, že ano?"

Zařízení to bylo na první pohled moderní a čisté. Objevil tu bezpočet přístrojů a strojů, jejichž funkci většinou neznal.

„Máme své vlastní elektrárny," hrdě oznamoval Clinskate. „Uvidíte, že jsme stejně soběstační jako kdejaké velké město."

Tady odtud je vše řízeno a napojováno. I spací komory. Pojd'me ale za doktorem Le Boeufem. Pojedeme výtahem, ano?"

Výtah je odvezl do nižšího patra a zanedlouho byl Dunbee představen muži s prošedivělými spánky, který se na něj podíval a hned poznamenal: „Vypadáte ospale.“

Dunbee se v duchu sám sebe ptal, co je to za drsný druh humoru.

^ A ^

Strážce zamával svítilnou a kopl do kamene, který se mu připletl pod nohy. Dunbee zaplašil vzpomínky. Už nesměl déle váhat.

„Pozor!“ zvolal Dunbee. „Támhle před námi!“ Hlídač se zarazil a namířil svítilnou mimo Dunbeea. Zajatec hned nato zvedl ruku s kamenem a udeřil. Cítil odpor strážcovy hlavy, zasažený se tiše svezl k zemi a pustil svítilnu z ruky. Světlo zhaslo. Dunbee se sklonil. Jeho pátravé prsty ohmatávaly oběť. Hlídač upadl do bezvědomí, ale určitě to tak nezůstane dlouho...

Hned poté strážný zasténal a snažil se vstát. Dunbee nepřemýšlel a praštil ho znovu, tentokrát mnohem větší silou. ^ : Potom podél skalní stěny klopýtal k východu, oblečený do špinavých, potrhanych hadrech. Co s ním udělají, až ho najdou? Vzpomínal si co viděl a udělal se mu zle. Ne, to tedy v žádném případě ne! To, co se tu odehrávalo, bylo zlé a brutální. ISC nebyla tím, zač se navenek vydávala..-

^ A ^

Poměřili ho, zvážili, změřili krevní tlak, srdeční činnost, mozkové frekvence. Činnost plic a jater. Napumpovali do něj medikamenty a zatímco napůl v bezvědomí ležel na stole, měl před

očima tvar ošetřujícího lékaře. Někdy to byl Dr. Le Boeuf, jindy zase Dr. Piotrowski.

Připojili mu k tělu elektrody, dráty a trubičky. Piotrowského hlas byl ostrý a ječivý jako hlas dítěte: „Co vy na to, doktore?“

Smích, jiné hlasy, posunování předmětů, cinkot instrumentů, tajemné bzučení neznámých přístrojů. Dr. Le Boeuf: „Sérum K 46, teď!“ Ženský hlas: „Vydrží to?“

Piotrowského dětský smích. Nad zemí se k nim blížil automaticky řízený vůz.

Mužský hlas; „Ten hloupej ubožák!“

Dunbee se vyděsil. Oči se mu protočily. Těžkým jazykem se chtěl zeptat, co se to s ním stalo- Vpích jehly do stehna. Hlasy se měnily v nesouvislé zvuky, pak zase docela zmizely. Dunbee se ztrácel v mléčné mlze.

Najednou však zbystřil. Dr. Le Bouef se nad něj s úsměvem sklonil.

„Tak,“ sliboval tiše, „a brzy to budeme mít za sebou.“

Dunbee se přistihl, že dělá grimasu jako opice, které slíbili banán.

„Teď jste ještě trochu slabý,“ poznamenal Dr. Piotrowski od nohou postele. „Ale to brzy přejde. Za čtyři hodiny usnete a budete spát tři sta let.“

Ještě Čtyři hodiny ~ a pak? Hluboké bezvědomí? Nebude nic vidět, nic slyšet a nic cítit. Vůbec nic! Už jen čtyři hodiny! ,

Dunbeemu se to přestalo líbit. Nevěděl pořádně proč, ale nelíbilo se mu to.

Opatrně se napřímil. Doktoři zmizeli, U regálu stály dvě sestry a Čistily instrumenty -

Vtom se Dr. Le Boeuf vracel. Dunbee slyšel krátké, rychlé kroky. Blížily se, duněly mu v hlavě, poškubávaly mu nervy a probouzely v něm paniku.

Strhl ze sebe příkrývku. . -

Jedna sestra vyjekla. Odhodil přitom všechny ty lesklé instrumenty, které na něm ležely. Z dálky se ozýval hlas Dr. Le Boeufa: „Dunbee! Přeskočilo

vám? Zastavte se!"

Ale Dunbee prchal. Porážel police, jejich obsah se tříštil na podlaze, a pak spatřil nějaké dveře. Sestry mu odřízly cestu, už cítil jak po něm sahají, slyšel doktora, jak pořád dokola křičí:

„Dunbee! Dunbee! Dunbee!"

Zastavil se a odstrčil je. V očích se mu muselo zračit šílenství, protože sestry se už neodvažovaly na něj sahat. Dospěl ke dveřím a vřítel se do úzké chodbičky. Na plících ho píchalo, ale pospíchal dál.

Celou dobu utíkal automaticky, ale teď začínal přemýšlet a všímat si okolí. Očividně pronikal někam do útrob země. Osvětlení zůstávalo konstantní. Tato chodba asi nevedla ke svobodě...

Na několika místech se skalní strop sypal, takže byl vyztužen. Prolézal mezi podpěrnými sloupy a dával přitom pozor, aby se to na něj nezřítilo.

Ale zapomněl na podlahu!

Najednou se ocitl před jakousi šachtou a už to neubrzdil. Vrhł se sice zpátky, ale klouzal dolů, protože ho už neunesly nohy. Rukama mával ve vzduchu, sahal doprázdna. Do úst mu pronikal prach. Ztrácel pojem o čase. Klouzal do hlubiny a nedokázal proti tomu nic udělat.

Když se zastavil, měl pocit, že uplynula celá věčnost- Zběžné si pomyslel, že možná spadl do vzduchotechnické šachty velké klenby. Otevřel pískem a špínou slepené oči. Domlácené tělo bolelo.

Byl v jakési obrovité jeskyni. Díra, ze které vylezl, se nacházela těsně nad zemí a vedla nahoru v úhlu zhruba 45 stupňů.

A tam si Dunbee poprvé všiml těch velkých nádob. Byly umístěny při stěnách a připomínaly předimenzované rakve- Sebral všechny síly a připlazil se blíž k nim. Měly trapézovitý tvar a

stály na kónických podstavcích. Byly naplněny olejovitou, žlutou tekutinou, a po stěnách měly žebříky.

Dunbee se dostal až těsně k jednomu z nich, aby se mohl podívat dovnitř.

A strnul.

-

S otevřenými ústy zíral do tučné hmoty.

Nádoba byla prázdná!

Uvnitř neplaval ani jediný spáč!

Kde byli ti lidé, kteří se nechali uspat? Dunbee zapomněl na bolest a utíkal dál. Ani v sousední rakvi nikoho nenašel. Už se ani nesnažil dívat do třetí.

Bylo pravděpodobné, že někde v jiné jeskyni Stojí další podobné nádoby. Muselo to tak být! Dunbeemu se sevřelo hrdlo. Bezradně se rozhlížel, ale brzy našel jakési dveře. Nějak se sem ty nádoby musely dostat...

Posadil se a přemýšlel. Nemohl tu zůstat věčně. Nejlepší by bylo dát o sobě vědět, ale co potom?

Netušil, jak dlouho tam seděl a přemýšlel, -když zaslechl zlovolné zasycení. Zvedl hlavu.

Viděl to jen na zlomek vteřiny, ale to stačilo, aby ho zachvátil děs. Nedokázal křičet. Roztřásl se obrovskou hrůzou a strachem.

Ve stejnou chvíli se setmělo. Osvětlení zhaslo. Dunbee seděl na kameni jako přikovaný a vzlykal. Tak tohle tedy bylo IS C! Dunbee tiše a apaticky zalezl pod jednu z nádob.

^ J. ^

„Dunbee! Vy Jste zbil strážce," pravil vyčítavě nějaký hlas.

„Jo, jasně!" trucovitě opáčil Dunbee.

„Tady Clinkskate!" hlásil se jiný muž. „Mějte rozum, Dunbee! Naše společnost zapomene na selhání vašich nervů. Ničeho se neobávejte!"

Dunbee se divoce rozesmál.
„Víte nač jsem myslel, když jsem zneškodnil toho chlapa?
Představoval jsem si, že má vás obličej, Clinkskate! Vy zatracenej
zločince!"
„Vám asi přeskočilo," rozčileně zvolal Clinkskate.
„To ne!" řekl Dunbee a sevřel ruce v pěsti. „Já tu vaši fajnovou
společnost prokoukl- Kde máte švy spáče, doktore? Kde jsou?" .
„Pro ISC představujete nebezpečí," vysvětloval Clinkskate. „Váš
rozum je zatemněn. Copak jste si nevšiml ochranných clon, které chrání
spáče před okolními vlivy, ale i před očima zvědavců jako jste vy?"
Dunbee pohrozil pěstmi.
„Pojďte si pro mě!" vyzýval. „Já budu bojovat, Clinkskate!"
Na to nedostal žádnou odpověď. Slabé osvětlení se znovu rozzářilo.
Dunbee se vzdaloval od nádrží. V každé ruce svíral kámen.
Bylo jich šest!
Měli na sobě modré pláště ISC a probodávali ho pohledy. V té chvíli
slaboch Dunbee zemřel. V té chvíli, v okamžiku své porážky, se zrodil
nový muž.
Bojovník Maurice Dunbee!

^ A ^

Schodiště, které vedlo nahoru ke kanceláři, bylo obloženo tlustými
koberci, jež spolykaly každý zvuk. Byl chladný, jasný den roku 2044. Z
ulice přicházely tlumené zvuky dopravy.

Paní Jeanne Dunbeeová vystoupila na poslední schod a zastavila se
před štítkem se jménem, které v ní probouzelo veškerou poslední naději:
(RICHARD KENNOF) soukromý detektiv-

Dveře byly vybaveny více než snobsky: ve vitráži měly barev-

ne figurky, štítek se jménem byl měděný a bohatě zdobený ornamenty, škvíra pro vzhazování pošty měla tvar otevřené zvířecí tlamy.

Nezaujatý pozorovatel si nutně musel myslet, že majitel těchto dveří je buď hochštapler, anebo šílenec. » Paní Jeanne Dunbeeová si však nic podobného nemyslela. Měla hlavu plnou jiných starostí.

Její drobná křehká postava jako by se lámala pod vahou šedivého kostýmu. Pod očima měla kruhy, které se nedaly zamaskovat make upem. Vypadala na něco přes Čtyřicet.

Stiskla tlačítko zvonku a lekla se jeho zvuku.

Otevřela jí štíhlá brunetka a s nevolí si ji prohlížela.

„Jsem ohlášena,“ řekla Jeanne.

„Vy určitě budete paní Dunbeeová. Prosím, pojdte dál. Pan Kennof vás hned přijme. O vaši záležitost se velice zajímá.“

Jeanne však Kennofovi o svých starostech nic nevyprávěla, jak si dobře vzpomínala, protože se jenom zeptala, jestli na ni bude mít Čas. Kennof měl dobré renomé a byl velice zaměstnaným mužem.

Pravděpodobně to od té brunetky byla jenom taková zdvořilost.

Vnitřní zařízení kanceláře zdaleka převyšovalo nevkus dveří. Za ledvino vitými stolky seděli ještě tři muži a tři ženy a na stěnách visely červené koberce se strašnými vzory. Strop byl pomalovaný. Jeanne měla dojem, že vešla do panoptika.

Vrcholem nevkuasu však byla váza, která vévodila místnosti. Ta se obyčejnými slovy ani nedala popsat. Květinám se v ní vedlo patrně podobně, protože vypadaly velmi povadle. Ovšem jakmile Jeanne vstoupila do pracovny detektiva Kennofa, musela svůj prvotní dojem změnit. Teprve tam se setkala s vrcholem nevkuasu.

Hlavně byl tvořen samotným Kennofem, Trůnil na obrovitém křesle zahalen do žlutého županu. Po tom všem, co se doslechla

o jeho zázračných schopnostech, jeho zjev pro ni znamenal zklamání.

Byl korpulentní, skoro nafouklý. Oči se mu ztrácely za buldočími víčky a měly barvu šedého prachu. Vlasy měl pečlivě sčesaný do pěšinky. Byl poměrně vysoký a vypadal těžkopádně. Dvojitá brada jeho zjev nikterak nezkrášlovala. Ale mohlo mu být nejvýš třicet.

Šuškal se, že kdysi sloužil ve státních službách. Jeanne byla připravena tvrdit pravý opak.

, Na podlaze vedle Kennofa ležel starý kocour s rozkousanýma, potrhanýma ušima. Hověl si na květovaném polštáři. Byl schoulený do klubíčka a spokojeně si broukal.

Pracovna byla zlým snem ze zářivých barev a patriarchálních předmětů. Zvláštní atrakci představoval bronzový slon se zevnitř osvětlenýma očima a chobotem, který projevoval značný nepoměr k tělu.

„Dobrý den, paní Dunbeeová," řekl Richard Kennof příjemným hlasem. Vstal, aby ji pozdravil. Nabídl jí židli. Vypadala ještě docela normálně.

Kennof ukázal na kocoura: „To je Buster, velmi neobyčejné zvíře," dodal láskyplně.

Buster se protáhl, zív a ostentativně se odvrátil. Jeanne se sama sebe v duchu ptala, co na něm může být tak neobyčejného.

„Jak vám mohu být nápomocen, madam?" zjišťoval detektiv, v když se Jeanne posadila.

Přesně věděla, co chce říkat, ale dokázala jen vyhrknout: „Můj muž zmizel!"

Kennof se na ni chápavě zahleděl, sepnul prsty a zapraskal klouby.

„Vy byste chtěla, abych zjistil, jestli existuje nějaký důvod pro rozvod," konstatoval věcně.

„To nemá nic společného s jinou ženou," vysvětlovala. „Odjel do Wyomingu, aby se dal u ISC uspat na tři sta let."

Kennof tiše hvízd.

„Spací společnost," zabručel, „přátelé nešťastných lidí."

Jeanne mu podala list papíru. „Tohle je jeho dopis na rozloučenou. Vlastně jsem ho nechtěla nikomu ukazovat, ale měl byste znát důvody jeho Činu." Kennof si dopis mlčky a pečlivě přečetl.

„Hluboce zoufalý člověk," řekl chápavě. „Problémy s prací, strach že ho nemilujete a velká porce komplexů méněcenné stí."

Jeanne si přejela dlaní přes oči. „Vždycky si myslel, že musí dokázat něco mimořádného, aby mi zaimponoval. Když se mu nedařilo, třeba i několik dní nemluvil. Myslel si, že bych se na něj zlobila. Jistě, měla jsem mu víc pomáhat."

„Milujete svého manžela, paní Dunbeeová?" zjišťoval vážně Kennof.

„Ano." -, ' , ...',

Slavný detektiv přikývl. Naklonil hlavu a podrbl Bustera za ušima. ,

„Co pro vás mohu udělat?" zeptal se.

„Najděte ho," požádala Jeanne rozechvělým hlasem. „Jeďte do Wyomingu a pátrejte po něm. Vyzvedněte ho u ISC, protože jsem si jista, že už teď lituje toho, co udělal."

„Já pomohu každému, kdo ke mně přijde, paní Dunbeeová, ale musím k tomu mít zákonný důvod. Země a celá Sluneční říše žijí v demokracii. Každý občan má právo svobodně rozhodovat o svém osudu. Když se rozhodnete podrobit se biochemickému spánku, je to vaše věc.

Váš manžel podepsal smlouvu, madam. Proto je pro mne vyloučeno cokoli podnikat. Zaplatil ISC a uznal jejich podmínky. Co bych měl v takovém případě dělat? Zůstává jedna jediná otázka, a tu byste měla ISC položit vy sama: Byl váš muž uspán?

Chápu vás, ale nemohu vám nijak pomoci."

Jeanne Dunbeeová vytáhla z tašky svazek bankovek. „Úplně jsem zplundrovala naše konto," řekla. „Tohle jsou všechny naše

peníze. Něco přes tisíc solarů. Mohl byste za ně udělat něco, co leží mimo hranice vymezené zákonem?"

Sedé oči se zamyšleně zadívaly na bankovky.

„Kdybyste byla muž, vyhodil bych vás," řekl a peníze odstrčil.

Jeanne vzlykla a odpověděla: „Myslela jsem si, že byste taky mohl požádat o uspání a pak nenápadně proniknout do jeskyní. To by nebylo nezákonné a vy byste pak mohl navázat kontakt s mým mužem."

Kenno se podíval na Jeanne, jako by ji v té chvíli viděl poprvé v životě. Pak udeřil pěstí do stolu.

„To je ono!" zvolal nadšeně. „To je nápad!"

Buster poděšeně zaprskal. Žena nechápavě sledovala Kennofovo chování.

„Jeden z mých klientů požádal před třemi měsíci u ISC o uspání," trochu klidněji oznamoval detektiv. „Společnost ho odmítla, protože při autonehodě přišel o obě nohy. Měl je amputované, paní Dunbeeová. Zjišťoval jsem si to u jednoho mého známého lékaře, specialisty na prodlužování života a dlouhodobého uspávání. Tvrdí zcela důrazně a rozhodně, že u takového uspání je docela jedno, jestli má dotyčný něco amputovaného. Proč tedy ISC tyhle chudáky odmítá? A co ty jejích nízké ceny? Neslouží náhodou jen k tomu, aby nalákaly důvěřivce? Cavanaugh není žádný dobrodinec, to je přece jisté."

Pak se zamyslel a dodal: „Případ Maurice Dunbeeho zaujal první místo v oblasti mého zájmu. Schovejte si ty peníze."

„O, děkuji vám," vzdychla Jeanne.

Ale detektiv zvedl varovně prst: „Mám podmínku, paní Dunbeeová!"

,

„Mluvte." . ,

„Nikdo se o tom nesmí dozvědět. Musíte zůstat dokonale utajeno. Nemohu tuhle hru začít tím, že byste ji prozradila. Na veřejnosti se chovejte, jako byste byla se svým osudem smířena."

„Dobrá," souhlasila drobná žena.

Kennof vstal.

„Je tu ještě něco, co byste měl vědět," vzpomněla si Jeanne. „Krátce poté, co můj manžel zmizel do Wyomingu, se po našem městě potulovali dva muži z ISC. Patrně se informovali na Maurice. Jsou dobře organizovaní, dejte si na ně pozor."

„Jisté," usmál se detektiv.

„Přeji vám hodně štěstí," řekla Jeanne a vstala, aby se rozloučila. Odcházela s novou nadějí v srdci.

Sotva zmizela z pracovny, Kennof neuvěřitelně rychle přiskočil k ovládacímu panelu: „Benny, vypněte záznam, chci vést soukromý hovor."

Počkal na potvrzení, pak přistoupil k telefonu.

A hra začala!

Kennof netušil, že se hraje o Zemi.

^ ^ ^

Chvilku trvalo, než Kennof dostal žádané spojení, pak popadl staromódní sluchátko a zahučel: „Tady starej Dick."

„No neříkej?" ozvalo se mu. „Copak tě už přestalo bavit honit se za nevěmejma manželama? Pokorně se vracíš do rodiny? Šéf po tobě a tvech činech pořád ještě touží. Jsem si jist, že tě přijme s otevřenou náručí." > •

Kennof si přehodil plášť. Buster si znuděně lízal packy a svému pánovi nevěnoval žádnou pozornost.

„Nemám v úmyslu se zase podrobovat železný disciplíně, můj milej Shane," vysvětloval Kennof. „Kromě toho brzy zjistíš, že vedle záležitostí rodiny mám v hlavě ještě i jiný věci."

Shane ledově chladně zavrčel: „Chceš mi o tom vyprávět?"

„Jo," potvrdil Kennof. „Cílem mých snah je Intertime Sleeping Corporation, neboli ISC. Mám takový zvláštní tušení a taky pár proseb..."

„Moment!" přerušil ho neviditelný partner. „Odkdy má starej Dick tušení, že se jedná o kriminalistickou práci?"

„Výcvik v civilu, starej brachu," usmál se Kennof. „A kromě toho," pokračoval Shane, „je ISC horký želízko, na kterým by sis moh pěkně spálit prsty. Vzpomínáš na dloubána Snydera z ministerstva vnitra, jak nám vždycky koukal na prsty? Na toho suchara?"

„Myslím, že jo." „Tak ten dělal poslední inspekci v jeskyních ISC.

Myslíš, že

by přehlíd něco nekorektního?"

„Já budu ten, kterej se bude blamovat," připomínal Kennof. „Chci jen, abys mi obstaral nějaký věci, bez kterých si mezi spáči nic nepočnu."

Muž na druhém konci drátu překvapeně vyjekl.

„Ty se snad chceš přihlásit jako abonent na uspání?"

„Jistě. Tímto způsobem se velmi rychle dostanu k cíli."

Shane se musel smát. „Oni tě nevezmou, Dicku," předpovídal.

„Nemáš ani bolest na duši, ani finanční potíže. Jsi šťastný a spokojený a taky jsi detektiv, nezapomínej."

„Podceňuješ mě," bránil se Shane. „Za několik hodin mám schůzku s Gastonem Hartzem, největším finančním géniem města. Požádám ho, aby vyhlásil okamžitou likvidaci bankrotujícího podniku Richarda Kennofa, a konkurence si zamne ruce. Nebude to pro mě dostatečnej důvod dát se na pár let uspat?"

„Nevím nevím," zamyšlené opáčil Shane.

„Ale já vím," odpověděl vážně Kennof. „Proto tě musím požádat o Celiinu adresu."

„Ne!" odmítal Shane.

„Chci Celiinu adresu!"

Chvíli to vypadalo, jako by Shane chtěl zavěsit, a pak se ozvalo: „Celia už není v oboru. Budeš si muset najít jinou."

„Tohle zvládne jenom ona. Zlobí se na mě kvůli ty Fainerově cause, ale věř mi, že jejího propuštění ze služby nikdo nelitoval víc než já."

„Nebyla propuštěna," pomalu oznamoval Shane.

„Cože?" ujelo Kennofovi.

„Byla rehabilitována a pak odešla dobrovolné.“ „Mas její adresu?“

„Hele..., ty bys jí stejně nedal pokoj. Takže tady ji máš,“ ulevil si Shane a dal Kennofovi požadovanou adresu.

„Díky,“ poděkoval Kennof. „Slibuju ti, že budu opatrnější. Dej to vědět svému šéfovi, prosím.“

Shane chvilku mlčel, pak se zasmál a dodal: „Řekl bych, že asi máš ještě nějaká další přání.“

„To jo,“ skromně opáčil velký detektiv. „Nejdůležitější se mi zdá být mikrodeflektor[^] abych se mohl nepozorovaně pohybovat po jeskyních.“

Taky bys mi mohl obstarat zaměřovači přístroj. „Co možná nejmíň nápadnej, třeba jako prstýnek.“

„Ach, můj ty bože!“ hlesl otřeseně Shane. „Jak by sis to představoval?“

„Možná tak, že mi to sem všechno dodáš i s mikrovysílačkou.“

„Vysílačku? Na co?“

„Kdyby byly potíže. Průběžně tě budu informovat o stavu věcí, abys případně mohl přesvědčit svého noblesního šéfa, že má něco udělat.“

Kennof chvíli přemýšlel.

„A taky potřebujeme heslo.“

„Jak by mělo znít?“ napjatě se zeptal Shane.

„Whisky,“ odpověděl Kennof, „prostě whisky.“

^ A ^

O čtyři dny později:

. Kennofovy přípravy se rozběhly na plné obrátky. Po rozhovoru s Gastonem Hartzem převzal finanční expert svěřený úkol a dohodli detaily. Pak podepsali tajnou smlouvu, ve které bylo vše ujasněno.

Zdánlivý bankrot detektivovy firmy mohl být vyhlášen. ^ A ^

Nad střechami města se protahovalo jarní slunce. Kennof vykročil ze stínu domu na ulici. Na protější straně stála TOMMYHO HOSPODA.

Přestože bylo brzy ráno, majitel už rozsvítil reklamní neon. Kennof pohlédl zpátky ke svému autu, zaparkovanému na kraji ulice. Nejradši by se nejdříve podíval do pivnice oknem, ale závěsy byly zatažené.

Detektiv vstoupil. Za jedním z pěti stolků seděl muž s rukama v dlaních. Před ním stála poloprázdná láhev a sklenička.

Žena za barem dělala chlebičky. Kennofa si nevšímala.

Kennof se vyhoupl na barovou stoličku před barem a sundal si čepici.

„Ahoj, Cello!“ řekl zvesela. '

Zena odložila nůž a zvedla hlavu. Byla ještě mladá, možná pětadvacet, ale ve tváři měla vepsanou únavu. Podívala se na Kennofa.

„Co chceš?“ zeptala se rozzlobeně. Vlasy měla rozpuštěné, ale , i když nebyla žádná krasavice, byla poměrně přitažlivá.

„Pivo,“ objednal si Kennof, „ne moc chladné, prosím.“

Zatímco se skláněla nad lednicí, nečekaně oznámila: „Shane mi říkal, že přijdeš. Důvod mi neprozradil.“

Kennof se podíval na opilce. „Co mu je?“

„Spí,“ řekla Celia a nalila. Detektiv ji klidně pozoroval. Po chvíli jen tak mimochodem řekl: „Hledám spolupracovníci.“

Celia na něm spočinula pohledem. „Jak vidíš, mám práci.“

„Tohle není tvůj styl práce,“ ostře namítl Kennof. „Chvíli si můžeš namlouvat, že se ti to líbí. Později tě to začne zžírat.“

Napil se-

Zena sarkasticky odpověděla: „A ty mě chceš zachraňovat, Dicku?“

Kennof zvedl obě ruce nad hlavu. „Znám tvou pýchu, Cello. Nena-
bízím dobročinnost. Žádám tě o spolupráci. Chci, abys nu pomohla.“

Chvilí asi čekala na vysvětlení, protože neodpovídala. Kennof

se napil piva a zamrkal: „Co ty na to, kdyby ses stala mou milenkou, Celio?”

Odpověděla suše: „Nehodlám spáchat sebevraždu.”

Kennof se uchichl. „Velmi lichotivé, ale brzy se ti to zalíbí. Budeš velmi špatnou milenkou. Nejenom, že mi budeš nevěrná, ale taky mi rozházíš všechny peníze a zruinuješ mé dobré jméno. Tvoje chování mě dovede k nepříčetné stí. Pokusím se tě zabít...”

„Nač to všechno?” zjišťovala Celia bez velkého zájmu.

„Abych přesvědčil Spací společnost z Wyomingu, že mi nezbejvá nic jiného, než se u nich nechat uspat. Taky budu mít dluhy, to by mělo stačit.”

Celiin hlas změkl.

„Jestli budeš mít dluhy, odmítnou tě.”

„Podceňuješ dobráka Hartze. Potvrdí, že po mém uspání smí prodat moje nemovitosti. Bohatě tím pokryje všechny dluhy a ISC nic neriskuje...”

Cella ho zastavila gestem ruky.

„Dicku, budeš postupovat v mezích zákona?”

Kennof se na ni smutně zadíval.

„Pořád ještě nemáš rozum,” řekla s lítostí v hlase.

„To je fakt,” odpověděl.

„A půjdeš do toho i když odmítnu, že?”

„Správně.”

Vytáhla na bar malou lahvičku. „Nic lepšího tady nemáme,” usmála se. „Připijeme si na náš úspěch.”

Takže se na něj zase tak moc nezlobila. Bývalý agent Sluneční rozvědky Richard Kennof se usmál na bývalou kolegyni a pozvedl sklenku.

^ ^ ^

O tři týdny později kontaktoval ISC- Požadoval uspání na 150 let. Jako důvody uvedl obchodní bankrot a touhu zabít nevěrnou partnerku.

Gaston Hartz ho ujišťoval, že nedělá chybu, a že ani důkladná kontrola ze strany ISC neprokáže jejich spiknutí. Celia sehrála svou roli brilantně. Jeanne Dunbeeová do stala v Dubose zprávu o Kennofových krocích.

O Bustera se hodlala postarat Celia. Kennof čekal, že ho ISC každým dnem vyzve, aby odletěl do Cheyenne na předběžnou, prohlídku.

Když se rozhodl pro krátkou informativní návštěvu na ministerstvu vnitra, už byl pro své okolí politováníhodným, zhrouceným, zoufalým bankrotářem a paroháčem.

^ ^ ^ ^

Snyder se na Kennofa zahleděl s obdivem.

„Skutečnost, že se vám podařilo proniknout až ke mně, je obdivuhodná," řekl Šroubovaně. „Sice na vás jen velmi nerad vzpomínám, nicméně jsem ochoten vám několik minut naslouchat."

Kennof neměl v úmyslu vysvětlovat Snyderovi skutečné pozadí boje, který spolu se Shanem vedl proti obchodníkům s drogami ze soustavy slunce Vega, a místo toho řekl: „Vy jste řídil poslední inspekci v jeskyních ISC, pane. Smím vám k tomu položit pár otázek?"

„Mohu vám podat pouze oficiální informace," odmítl Snyder. „Důvěrná sdělení ode mne nečekejte."

„Jistě, pane!" zdvořile opáčil detektiv. „Rád bych věděl, zda, jste tam viděl nějaké klienty v biospánku."

Snyder zvedl obočí a zdvořile odpověděl: „Všechny nádrže jsme pečlivě prohlédli, pane Kennofe. Mají průhledné stěny, takže je v nich spáče zřetelně vidět. Mohli jsme je kontrolovat podle kopií smluv, které nám ISC dává k dispozici, hlavně proto, abychom zjistili, zda se nám v biospánku neukrývají nějaké zločinecké živly. Naši experti jsou přesvědčeni, že ISC pracuje výhradně v mezích zákona. Vy snad máte k dispozici nějaká jiná tvrzení, pane Kennofe?"

„To v žádném případě," opatrně odpověděl bývalý agent. „Mám o ISC zájem čistě jenom ze soukromých důvodů."

Snyder vyprskl smíchy. „Chcete mi snad namluvit, že byste si chtěl koupit biospánek?"

„Pečlivě si prostudujte kopie nových smluv, pak uvidíte sám," klidně odpověděl Kennof.

Když opouštěl budovu ministerstva vnitra, necítil se dvakrát dobře. Ze by se jeho akce nakonec ukázala zbytečnou? Všichni kolem měli ISC za vzornou, dokonce i Snyder. Kennof nemínil marnit Čas. Z Cheyenne mu ještě nepřišla odpověď, takže stále mohl svou žádost stáhnout.

Řekl si, že to nechá plavat, ale že si ještě počká na výsledky práce Edmonda Cascaneho, který pro něj Šetřil minulost ISC. Když z jeho analýzy nevyplyne nic podezřelého, půjde od toho.

^ A ^

Edmond Cascane, téměř holohlavý postarší muž s hbitýma myšíma očkama, položil před Kennofa horu papíru a otřel si imaginární pot z čela.

„Většina toho je zhola nezajímavá," poklepal prstem na složky a vyzývavě vzhlédl.

„Tak ven s tím, Ede!" přikázal mu Kennof.

Cascane vychutnal svou chvíli, sáhl do kapsy saka a vytáhl jediný složený list papíru. Podal jej Kennofovi a ten jej rozložil a přelétl očima.

„Z toho plyne pouze tolik, že jistý Fedor Piotrowski propadl u zkoušek při snaze o získání titulu doktora medicíny," řekl zklamaně.

„Tentýž muž však sedí v Národním parku v Yellowstone a jako doktor Piotrowski vyšetřuje a obstarává spáče pro ISC," významně vysvětloval Cascane. „Co ty na to?"

Kennof si zamyšleně mnul bradu.

„Mohl ty zkoušky udělat později," namítl.

Pomocný detektiv zavrtěl hlavou.

„Neudělal je, Dicku. Piotrowski si obstaral falešné dokumenty, aby se dostal do ISC.“

„Nebo mu je ISC sehnala sama," řekl Kennof. „Každopádně jsem se teď rozhodl. Jdu do toho.“

^ ^ ^ .

M^AArtois stál u okna zády k Richardu Kennofovi. Detektiv se plně soustředil. IVT Artois byl všemi mastmi mazaný psycholog. Dotazoval se na všechno možné, hlavně na soukromé záležitosti. Nyní se otočil a zadíval se Kennofovi do očí. Pustil se do přednášky, ve které se Kennofa snažil naposledy přesvědčit, aby zůstal na tomto světě a nenechal se uspat, ale když skončil a zeptal se na Kennofův definitivní závěr, detektiv trval na svém. „Podepíšu vám to," řekl.

„Budete se muset podrobit vyšetření./.. smím se zeptat, zda máte něco amputovaného?"

Kennof zavrtěl hlavou. Po tomhle přijímacím pohovoru byl už plně přesvědčen, že s ISC není něco v pořádku, nicméně zatím si ještě neuměl představit, co by to mohlo být. Šlo snad jen o jednotlivce, které bylo možné uplatit? Pokud ano, proč? Jakou hru tady hráli?

' Muž, který by Richardu Kennofovi mohl do určité míry pomoci a vysvětlit mu co ví, se mezitím ocitl ve spárech moci, kterou by Kennof za ISC nikdy nečekal.

Maurice Dunbee už věděl, jakou roli ISC hraje, ale jeho vědomosti zůstaly bezcenné, protože Dunbee už nebyl ani na Zemi, ani na žádné jiné planetě této Galaxie.

^ ^ ^

Kennofovi vyvstaly na čele drobné kapičky potu. Clinkskate nemohl tušit, že se jeho protějšek potí z obav před odhalením.

Považoval to za znak Kennofova rozrušeného stavil, který charakterizoval každého z klientů ISC, když vstoupili do jeskyní ISC.

Kennof přiletěl ještě se dvěma dalšími klienty ISC: se známým politikem Duncanem a mužem, který vypadal jako notorický alkoholik.

Kennof neměl čas si je pořádně prohlédnout, protože musel nalézt bezpečné místo pro vysílačku a mikrodeflektor. Později bude muset odložit i prstenový zaměřovači přístroj. Ale musel najít takové úkryty, odkud by si své přístroje mohl opět nepozorovaně vyzvednout. ,

„Nejdřív půjde pan Duncan,“ řekl Clinkskate. „Potom vy dva, pánové.“

Kennof okamžitě zareagoval. „Mohl byste mi ukázat koupelnu, prosím? Chtěl bych se trochu opláchnout.“

„Následujte mne,“ řekl Clinkskate.

Kennof cítil úlevu, když opouštěl obří kancelář a vstupoval do místností pro pány.

Měl štěstí, dveře se daly zevnitř zamknout. Zavřel se tedy, vytáhl z kapsy mikrodeflektor a aktivoval jej. Tento droboučký přístroj odrážel světelné paprsky a umožňoval tak prakticky neviditelnost člověka, který jej měl u sebe. Takového člověka sice nebylo vidět, ale každý se ho mohl dotknout, nebo do něj vrazit. Nesměl tudíž vydávat podezřelé zvuky. Určité riziko představovala i možnost zaměření energetických zdrojů jeho výbavy. . . . •

Kennof si s vděčností vzpomněl na Shaneho a vyklouzl na chodbu.

Byla prázdná a opuštěná. Bez váhání si to namířil ve směru, kam zmizel Clinkskate s opilcem. Za okamžik se ocitl v obrovité strojovně. Zamyšleně se rozhlížel.

V té chvíli asi čtyři metry od něj vystoupil z výtahu Clinkskate. Minul neviditelného detektiva, aniž by cokoliv vytušil.

Kennof uvažoval, že mu na ukrytí mikrokomu zbývá jen pár minut.

Použít výtah, aby se dostal o patro níž, by bylo příliš riskantní. Musel vysílačku schovat někde tady nahoře. Podle strážlivého odhadu musel Clinskate kráčet někde na úrovni toalet. Rozhlédl se a našel regál s použitými součástkami. Sáhl do kapsy a vysílačku pečlivě schoval za hromádku kuličkových ložisek. Pak vypnul deflektor a schoval jej na stejné místo. Kdyby ho nyní někdo objevil, mohl by tvrdit, že zabloudil. Prsten s mikrozaměřovačem si nechal na ruce.

Pak se rozběhl zpátky a společně s Clinskatem dorazil do kanceláře.

Ses pořád ještě ve formě, Dicku, říkal si v duchu, koukej dát tady těm chlapům pořádně zabrat!

Nemohl tušit, že to budou oni, kdo dají zabrat jemu.

^ A ^ .

„Ten hlupák opilec Jubilee nám dal," poznamenal doktor Le Boueuf k Piotrowskému, když vyšetřovali Kennofa. „Navrhuji u Kennofa změřit mozkové frekvence a zbytek doděláme zítra."

„Jak myslíte," souhlasil Piotrowski.

Kennof v sobě potlačil pocit úlevy. Už ani nepočítal, že mu zůstane čas na nenápadnou inspekci. Zatímco přemýšlel, všiml si přístroje, pomocí kterého mu chtěli změřit mozkové frekvence. " To nebyl přístroj pozemského původu!

Kennof pocítil mrazem v zádech... Jak se ISC mohla dostat k vlastnictví přístroje, který nemá k dispozici ani Sluneční tajná služba? Náhoda? To v žádném případě!

„Trochu se předkloňte," zabručel Le Boeuf.

Pak mu nasadil na hlavu řemen s detektory a za pár minut Piotrowski hlásil konec měření.

„Můžete si lehnout na támhleto postel a do zítřka se trochu

prospat, ať si zatrénujete," ukázal mu Dr. Le Boeuf a zasmál se. Piotrowski se taky smál. Krákoravým, havraním smíchem,

„Zůstane u vás sestra Marion," pokračoval doktor. „Jestli chcete, dáme vám něco na spaní."

Sestra! Mohl předvídat, že ho nenechají o samotě. Přesto se však snažil lékaře přemluvit. „Sestra Marion může jít klidně spát, doktore. Já to zvládnu."

„Zůstane tady," řekl Le Boeuf.

Kennof pokrčil rameny a nechal se odvést na lůžko. Pečlivě se přikryl. Asi o půl hodiny později oba doktoři odešli.

Zena, která se posadila na židli k nohám Kennofovy postele, byla vysoká a štíhlá a měla výraznou, krásnou tvář.

Snad tady nebude trčet celou noc, pomyslel si Kennof, jednou musí odejít nebo usnout.

Po dvou hodinách se vůbec nic nezměnilo. Sestra tam seděla bez hnutí a hlídala. ;

„Sestři, mohl bych dostat napít?" požádal zdvořile.

„Přirozeně," odpověděla a přinesla mu ze skříňky čaj.

Po dalších dvou hodinách čekání na její odchod si Kennof pohrával s myšlenkou, že by mohl předstírat pominutí smyslů. Začal tu ženu intenzivněji pozorovat. Nevypadala unaveně. Bylo možné, že třeba vůbec ani neusne? Dokonce ani nezamrkala očima.

Kennof pochopil...

Jistě!

Sestra nebyla Člověk! Byl to robot!

Kennof instinktivně zalezl pod přikrývku. V robotech pozemské konstrukce se vyznal velmi dobře, ale tohle možná ani nebyl robot, zkonstruovaný někde na Zemi. Stejně jako ten přístroj na měření mozkových vln,

Detektiv nicméně věděl, že beze zbraně nemůže riskovat. Jedinou možnost skýtalo porušení, nebo vypnutí robotova počítače. Každopádně se o to musel pokusit.

„Sestro Marion,' začal mírně a přátelsky. „Právě jsem zjistil, že jste robot."

Sestra se na něj podívala. Kennof se přikrčil.

„Budu o tom informovat Dr. Le Boeufa," odpověděla.

„Pomalů, pomalů!" zarazil ji Kennof. „Copak ti nepřikázal, že máš zůstat u mě?"

Robot chvíli mlčel.

„Tak zněl rozkaz," řekl pak.

Kennof zvedl ukazováček. „Přesto musíš doktora okamžitě informovat o mém objevu, protože by to mohlo mít nepříjemné následky."

„To musím," souhlasil stroj a dal se do pohybu.

„Stát!" vykřikl Kennof. „Chceš mě tu nechat? Nesplníš rozkaz!"

„Zůstanu," řekl robot.

Kennof však dával jeho logistice zabrat. Hrubě vyprskl: „Vypadni a zavolej doktora než se něco stane! Nezapomínej na mě dávat pozor! Nesmíš mě opustit, rozuměls! Ale musíš za doktorem- Nač ještě čekáš! Jdi! Dávej pozor! Zůstaň tady! Jdi! Zůstaň tady! Jdi! Zůstaň tady!"

Když se to stalo, ještě pořád mluvil. Ochranná pojistka robotova počítače přerušila práci procesoru, který nedokázal koordinovat dva protichůdné rozkazy. Sestra strnula a nehýbala se.

Kennof vylezl z postele a prohlédl robota. Zjistil, že byl vyroben na Zemi. Nyní už mu od něj nehrozilo nebezpečí. Ráno ať si doktoři lámou hlavu, co se té jejich ‚sestře‘ mohlo přihodit.

Pro Kennofa teď bylo nejdůležitější získat mikrodeflektor a vysílačku a podniknout průzkumnou výpravu po jeskyních-Úkryt přístrojů se nacházel o patro výš. Neodvažoval se použít výtah, aby hlukem nevzbudil muže od ISC. Schodiště však nikde nenašel. Proto se rozhodl vyšplhat po výtahových lanech. Vylezl na střechu kabiny a začal lézt. Na mnoha místech byly kabely poškozeny, takže si rozedřel dlaně do krve.

Ale za chvíli stál u cíle a vyhoupl se ven ze šachty. Jeho věci byly tam, kam je uložil. Otřel si ruce a vzal si přístroje.

Bylo krátce před půlnocí. Prošel stejnými dveřmi, ve kterých před několika týdny začal Dunbeeho útěk. Zapnul mikrodeflektor a zastavil se. Hlavní chodba vedla sice dál, ale Kennof se rozhodl pro otvor v zemi. Spustil se do něj a klouzal dolů.

Pak se zastavil. Rozhlížel se po obdivuhodné scénérii. Skalní klenba obrovitého prostoru byla démonická. Uprostřed sálu stály tři plastické nádrže a připomínaly spící nestvůry.

Kennof přistoupil blíž.

A pak je uviděl: spáče!

Plavali v jednotlivých komorách jako ryby. Nazí, se zavřenýma očima, v nažloutlé tekutině. Byl jich tam bezpočet vedle sebe. Tváře nahoru i dolů. Dlaně sevřené, prsty roztažené nebo ohnuté. Ruce žen, mužů, dělníků i učenců.

Kennofovi přeběhl mráz po zádech. Měl před očima výsledek tisícíronásobného pokusu o přelstění osudu. Ale nevěřil, že se jim to podaří. Protože kdykoliv se proberou, vždycky budou toutéž osobností jako dřív, se vší tíhou minulosti.

A nic se nezmění.

Kennof se přinutil přistoupit k jedné z nádob. Oddechl si, protože dospěl k názoru, že ať je ISC jakkoli nekorektní organizace, tihle spáči byli dobře a bezpečně uloženi.

Netušil, že svůj názor bude muset během hodiny změnit.

^ ^>

Richard Kennof lezl ven ze šachty. Uvědomoval si, že se vrátí do Le Boeufovy svatyně a že bude vysvětlovat, že se rozhodl žít dál v nastalé situaci. Že se nechce dát uspat,

Právě provizorně čistil svůj oděv, když se mu ozval prstenový zaměřovač. Detektiv se zarazil a přestal. Podle síly reakce, kterou přístroj ukazoval, muselo někde poblíž dojít k silným výbojům velkého množství energie.

Ujistil se o tom na svém zaměřovači.
Nemýlil se: kdesi nablízku došlo k pětidimenzionálním výbojům!
Kennof zaskřípal zuby. Jeho nedůvěra byla znovu probuzena. Jak bylo možné, aby se v oblasti ISC objevily naddimenzionální úkazy?
Veškeré úvahy o spaní nyní zavrhl. Utíkal dál po chodbě. Zaměřovač neukazoval žádné další reakce.

Chodba vyústila na kovové plosině uvnitř další jeskyně. Kennof bez zaváhání vstoupil. Těsně vedle vchodu byl druhý, maskovaný - a vedl do jeskynního traktu. Kennof si uvědomoval, jak snadno mohl uniknout pozornosti inspektorů.

Spokojeně zamlaskal. Pokud mělo ISC co skrývat, pak určitě tady. Opatrně tedy otevřel a vklouzl do tajné chodby. Z dálky slyšel mužské hlasy. Pospíšil si. Srdce se mu divoce rozbušilo.

Jeskyně, do které se touto cestou dostal, byla podobná všem ostatním zdejším podzemním prostorům. Nejdříve si všiml šestice mužů v modrých pláštích, a pak uviděl dalšího - toho opilce, který se jmenoval Jubilee a-který s ním přiletěl!

Potlačil výkřik. Jubilee ležel v bezvědomí na holé podlaze. Za ním ze země vyrůstaly ocelové tyče. Tvořily půlkruh o průměru asi deseti metrů. Připomínaly jakousi manéž. Vysoko nad tyčemi, téměř u stropu, se vznášela rudě zářící koule.

Kennof zapomínal dýchat. Všechno tu vypadalo cize a hrozivě. Nikdy nic podobného neviděl a neuměl si představit, co by to asi tak mohlo být.

Dva z mužů Jubileeho zvedli a opatrně ho odnášeli do útrob „manéže“. Pak se rychle vrátili.

Jubilee ležel sám a opuštěn asi patnáct kroků od Kennofa. ,

Tomu už nepomůžeš, starochu Dicku, říkal si v duchu, aby uklidnil své nervy.

A potom Jubilee zmizel!

Jeho velká opuchlá tvář se v nulovém čase rozplynula a prostor mezi tyčemi byl prázdný.

Kennof pochopil: tohle byl materiální transmitter. Jenomže žádný z těch, které se obvykle používaly ve Sluneční říši. Uvažoval. Nedokázal se ani hnout. Šestice mužů mířila k východu. Micky kráčeli vedle sebe, jako by při tom děsivém dění ztratili řeč.

Kennof si zděšeně uvědomoval, co znamenalo to první zaměření jeho maličkého přístroje, ukrytého v prstenu: aktivaci transmitteru při zmizení politika Lestera Duncana!

Pokud ISC zacházelo se všemi svými klienty tímto způsobem, kdo byli ti lidé ve spacích komorách? Kennof nebyl žádný precitlivělý 'slaboch, ale nedokázal se zbavit, pocitu děsu.

Když ho minul poslední ze Šestice mužů, mikrodeflektor přestal fungovat a Kennof se stal viditelným. Transmitter jej patrně nějak ovlivnil.

Kennof nečekal až bude odhalen a vrhl se na protivníka, jako agent Sluneční říše byl vycvičen v nejmodernějších metodách boje muže proti muži. Dvěma suchými ranami vyřadil protivníka z boje.

Ostatní mezitím zmizeli v chodbě. Kennof musel rychle zmizet z jeskyně. Protože měla jenom jeden východ, byla to dokonalá past. Někdo z pěti mužů v pláštích se určitě každou chvíli vrátí, aby pátral po zmizelém druhovi.

Utíkal z transmitterové stanice. Už nešlo o to, aby pátral po nezákonných praktikách ISC, ale aby přežil.

Dostal se až k šachtě, která vedla do jeskyně spáčů. Vtom uslyšel hlasy těch pěti. Pravděpodobně se vraceli. Bez zaváhání vlezl zpátky do díry a propracoval se dolů do velké jeskyně. Tady byl prozatím v bezpečí-

Uměl si představit, co se stane. Až najdou omráčeného kolegu, podají zprávu Clinkskatemu a lékařům. Rychle zjistí, že jim zmizel a že vyřadil robota z provozu.

Richard Kennof se tak stane nepřítelem číslo jedna. Pokusí se ho najít všemi prostředky. Kennof nečekal slitování.

Dojde k boji, o jehož výsledku si nedělal iluze- Jakmile ho

jednou vypátrají, ostatní bude jen otázkou času... Zkoušel všechny možné dveře, ale byly bez výjimky zamčené. Kennof proklínal svou smůlu. Rozhlížel se po nějakém úkrytu.

„Richarde Kennofe!" ozval se najednou nějaký hlas.

Detektivem to trhlo a prudce se otočil, ale pak si uvědomil, že to je jen reproduktor

„Kennofe!" volal Clinkskateho hlas. „Jste inteligentní muž. Víte, že vás dříve nebo později dostaneme. Vzdejte se nám dobrovolně. Ušetříte si tak řadu nepříjemností. Dáváme vám tři minuty času, abyste se vzdal. Pokud se do té doby neobjevíte, začneme vás hledat!"

Kennof čekal. Vysílačka ležela připravená vedle něj. Nebyla větší než krabička cigaret. ,

Po chvíli opět promluvil Chinkskate.

„Čas uplynul, Kennofe."

Netrvalo dlouho a za jedněmi z dveří uslyšel hlasy dvou strážných.

„Všude bylo zamčeno, Cloude," řekl jeden z nich. „Tady bejt nemůže."

Oslovený muž odpověděl: „Mohl se sem dostat šachtou."

„Jako Dunbee?"

Kennof napjatě naslouchal. Takže Dunbee přece jen pojal podezření a uprchl. Nechtěl se jim vzdát, jak dosvědčovala slova jednoho z těch mužů: „Bránil se jako šílenec. Pojď, mrkneme se u nádrží."

Kennof byl dobře ukryt. Sledoval přicházející strážné. Pak mu na chvíli zmizeli z očí, aby se vrátili a odešli na chodbu. Sotva se ztratili, Kennof vylezl z úkrytu mezi trubicemi vzduchotechniky.

Pak seskočil.

Přímo před hlaveň pistole Dr. Le Boeufa.

„Helou, pane Kennofe!" řekl malý doktor.

^^ ->

„Já to věčný čekání už nevydržím," řekla Celia Mortimerová Shanemu, který seděl naproti. „Proč se Dick nehlásí?"

Shane Hardiston byl vysoký svalnatý muž s měkkýma modrýma očima. Při letmém pohledu by ho Člověk mohl považovat za dobro srdečného, klidného chlapa. Jeho nepřátelé ho však znali jako prud'ase.

„Třeba ještě spí," poznamenal Shane.

„Musíme něco udělat," zlostně ho vyzvala Cella.

„Jo," odpověděl Hardiston, „počkat!"

^ _*• ^

„Kde jste se tady vzal?" ujelo Kennofovi. Zvedl ruce nad hlavu, aby dal doktorovi najevo, že nepomýšlí na obranu.

Dr. Le Boeuf si položil ukazováček volné ruky na ústa.

„Byl jsem tady už když jste sem sklouzl," řekl tise. „Nemluvte tak nahlas. Jsou tu všude mikrofony."

Ke Kennofově nekonečnému úžasu pak schoval zbraň do kapsy. Detektiv svěsil paže.

„Vynasnažím se, abych vám pomohl," řekl malý muž. „ISC je Švindl; Je načase, aby se to veřejnost dozvěděla. Bohužel jsem se spustil s Cavanaughem a jeho přísluhovači, protože jsem potřeboval peníze. Byla to velká chyba, to teď chápu. Téměř všichni spolupracovníci ISC byli a jsou podpláceni velkými sumami. Strážní jsou vybraní kriminálníci, kteří jsou rádi, že se tady mohou skrýt. Jejich papíry byly zfalšovány. Nejnebezpečnější je Clinkskate. Zřídka kdy narazíte na zákeřnějšího mizeru."

Kennof se snažil vyrovnat s novými poznatky. Tenhle doktor to určitě myslel upřímně.

„Oč v té společnosti vlastně jde?" zjišťoval.

„O Zemi," odpověděl Le Boeuf.

Kennofovi se zatočila hlava. Snil Či bděl? Neležel náhodou už v některé z těch nádrží?

„Pojďte se mnou nahoru," mávl na něj doktor. „Chci vám ukázat něco, nač nezapomenete, dokud budete živ." A začal lézt po žebříku nahoru.

^ A ^

V té chvíli se za nimi ozvalo: „Doktore! Co to tam děláte?"

Do sálu vbíhali strážníci. Jeden vypálil ránu z plynové pistole. Kennof zadržel dech a Le Boeuf mu vtiskl do dlaně chladný kov své pistole. Na nic nečekal a začal střílet.

„Uhněte, doktore!" křikl jeden ze strážných.

Dr. Le Boeuf se vrhl zpátky. Kennof se neodvažoval střílet, aby ho nezasáhl, ale muži od ISC podobné skrupule neznali.

Kennof uskočil za ochrannou stěnu plastické nádrže.

„Je tady," zvolal nějaký hlas. „Ve velké jeskyni, Clinkskate. Dostali jsme ho."

„Chyťte ho!" ozvalo se z reproduktorů.

Zápach plynu začínal být nesnesitelný. Kennofovi slzely oči.

Zmučeně odkašlával a rychle se stahoval zpět. „Clinkskate!" křičel.

„Mám zbraň! Nestřílejte!"

Jakmile přestali, rychle šplhal vzhůru. Dusil se přitom, chrchlal a bylo mu zle, ale utíkal nahoru do míst, kde nebylo tolik slzného plynu. Riskoval přitom pohled dolů. Shromáždil se tam pět mužů v plynových maskách. Dr. Le Boeuf ležel mezi nimi na podlaze. Kennof se zamračil. Rozhodl se, že vsadí do hry všechno.

„Mám tady nálož," křičel na strážce. „Podívejte!"

Opatrně jim ukázal svůj defektní mikrodeflektor.

„Dokážu to tady proměnit v hromadu sutin- Jsem státní policista a každému z vás slibuji beztrestnost, pokud mě budete při mých akcích podporovat."

Počítal, že cizorodý vzhled deflektoru muže znejistí.

„Blufuje!" přeskočil Clinkskatemu hlas. Reprodukory duněly- „Jak by mohl mít u sebe něco takového po naší kontrole?"

„Pomohl mi doktor Le Boeuf!" lhal Kennof.

„Není to policajt!" křičel Clinkskate. „Nenechte se tahat za nos. Zajměte ho!"

Jeden z mužů tise zaklel.

Kennof toho využil a pokračoval v přesvědčování: „Vypnul jsem vašeho robota! Jak bych to mohl dokázat, kdybych nemel policejní výcvik? Prostě mě poslouvejte! Nemůžu se stát vaším zajatcem, protože toho o vás vím příliš mnoho! Takže kdo tady bude klást podmínky? Jedině já! Jinak to tady pořádně bouchne!"

„Tak už ho konečně čapněte!" zuřil Clinkskate. „Ten nám tady nebude klást vůbec žádný podmínky!"

Kennof krátce zacílil a vystřelil. Střela projela Clinkskateho ramenem a srazila ho k zemi. Nebyla smrtelná, ale omráčila ho. Strážní ho odtáhli stranou a pak jeden z nich Kennofa vyzval:

„Tak teda mluvte, co chcete!"

„Odejděte se všemi muži na dvanáct hodin pryč z jeskyně! Slibuji vám, že pak odevzdám své zbraně."

Ale to zase tyto muže podcenil.

„To není logické! Vaše situace bude za dvanáct hodin úplně stejná jako teď! Nic tím nezískáte!"

Kennof pochopitelně nemohl prozradit, že se během lhůty objeví Shane se svými muži.

„Vezměte si Le Bouefa s sebou jako rukojmí," řekl. „Pokud se za dvanáct hodin neukážu, abych se vzdal, můžete ho použít jako prostředek nátlaku."

Nezbylo jim než souhlasit. .

^ A ^

Clinkskate odstrčil Piotrowského a zaklel.

„Přineste mi telefon," přikázal. „Pokuste se okamžitě spojit s Cavanaughem. Pospěšte si."

„Ano," odpověděl Piotrowski a vmžiku byl zpátky s telefonem i se spojením- „Je to Cavanaugh osobně," zašeptal.

Clinkskate zlostně mávl rukou.

„Tady Clinkskate," zavrčel. „Máme problém. Nejlepší by bylo, kdybyste se tady ukázal osobně, pane Cavanaughu." Pak šéfovi objasnil situaci.

Vyčkal odpovědi a řekl: „Dobrá, pokusím se naše muže přimět k útoku. Očekávám vás."

Zavěsil.

„Přijede Cavanaugh," vysvětloval Piotrowskému. „Mezitím se musíme pokusit tu věc vyřídit sami. Jsem přesvědčen, že to Kennof na nás jenom hraje."

„Má odvahu," namítal Piotrowski. „Jako by měl připravený nějaký překvapení." ^

„Nesmysl," opáčil Clinkskate. „Kromě toho mám nápad, jak toho chlapa přelstíme." . " •

„A sice?"

„Půjdete za ním dolů," začal Clinkskate,

Piotrowski zbledl. Nejistě se usmál. Odmítavě zvedl obě dlaně. „Děláte si legraci? Jak bych se já s ním mohl měřit?"

„Namáhejte si hlavičku, Piotrowski! Půjdete za ním a začnete mu vykládat totéž co Le Boeuf... Jako že máte výčitky a že jste se rozhodl k němu přeběhnout. Jakmile vám začne důvěřovat, zmákneme ho."

„Najděte si někoho jinýho...," chabě namítl Piotrowski.

Ale Clinkskate vstal a vrazil mu ránu pěstí do obličeje; „Půjdete a hotovo!"

„Bestie...," sykl vyděšený Piotrowski.

' ^ ^ ^

Nad každou z komor leželo uzamčené víko. Jediným výstřelem by šlo je uvolnit, ale to by mohlo přilákat strážné. Kennof pro-

to jedno víko pečlivě prozkoumala pak je otevřel pomocí několika součástí deflektoru.

Potom mohl nahlédnout dovnitř.

Přímo pod ním ležel starý holohlavý muž a vypadal velice spokojeně. Kennof nedokázal odhadnout, proč se tento muž dal uspat. Vlezl dovnitř. Měl pocit, že se klient ISC každou chvíli probudí... Plazma bylo příjemně temperované, ale jakmile se dotkl starcova těla, prsty se mu prudce stáhly zpět.

Kůže spáče byla studená jako led!

Kennof cítil směsici odporu a slabých obav. Promočená látka kalhot se mu lepila na nohy. V té chvíli dostal poněkud brutální nápad: chytil spáčovo levé ucho a zatáhl za ně. Bylo podivně elastické a poddajné.

A pak se utrhl!

Kennof zděšeně vyjekl, vytřeštil oči a zapotácel se. Rána na spáčově hlavě nekrvácela! Kennof sebral všechnu sílu vůle a začal si utržené ucho prohlížet.

Nebylo z lidského masa a kůže, pravděpodobně nebylo ani z žádné přirozené hmoty. Kennofovi se tím nikterak neulevilo... Že by celé tohle tělo bylo sestaveno z bioplastické hmoty? Maškaráda, která zastírala něco podstatného?

Instinktivně vylezl z komory. Chvíli zůstal ležet vedle výstupu. Chvěl se. Kolem něj se začaly tvořit kaluže.

Pak si stoupl na špičky a znovu se podíval na starcovo tělo.

To však neměl dělat!

Muž v bioplazmě se podivně, nepřirozeně kroutil, a kůže se mu odlupovala! Kennof nebyl schopen se na to dívat, aby zjistil, co se skrývá pod tou kůží. Popadl víko a přikryl otvor. Neschopen další činnosti se zhroutil a seděl bůhvíjak dlouho, dokud neměl zvláštní pocit, že se někdo pod ním snaží to víko znovu otevřít.

^ A ^

Fedor Piotrowski si jen pomalu zvykal na myšlenku, že půjde někoho zabít.

Vlastníma rukama!

Nebyl stejný jako Clinkskate, kterému bylo všechno jedno.

Piotrowski ještě stále dokázal velmi dobře rozlišovat mezi dobrem a zlem. Takže když vstupoval do jeskyně spáčů, dobře věděl, že jde vykonat zločin.

„Zastavte se!“ okřikl ho Kennof, sotva udělal pár kroků. „Co chcete?“

„Chci vám pomoci,“ řekl Piotrowski, „já, kolega doktora Le Boeufa. Ostatní nevědí, že jsem tady.“

Kennof posměšně opáčil: „Teď už to vědí, protože jste to dostatečně nahlas křikl do mikrofonů.“

Zatraceně, pomyslel si Piotrowski, jak jsem mohl zapomenout?

V Kennofově dlani se objevila pistole. „Na ten váš hloupý trik neskočím, doktore,“ řekl. „Zmizte odtud!“

Z reproduktorů se hned nato ozval Clinkskateho rozzuřený hlas: „Piotrowski, vyjeden pitoměj amatére!“

Piotrowski si všiml, že Kennof sedí na víku jedné z komor a 'vší silou se je snaží udržet zavřené-

On snad probudil některou z těch příšer, pomyslel si mechanicky, vrhl se k zemi a tasil zbraň.

Stříleli oba naráz. Jakmile odezněla ozvěna výstřelů, Clinkskate řekl do ticha: „Dostal jste ho, doktore?“

„Nikoli,“ hlesl Kennof, „já dostal jeho.“

^ A ^

Owen Cavanaugh zastavil výtah v posledním patře a vystoupil na střechu. Když nasedal do pohotovostního vrtulníku, překvapeně pohlédl na pilota: „Kdo jste? Kde je Ben?*" „Ben náhle onemocněl,“ vysvětloval pilot. „Já ho zastupuju.“

Cavanaugh si ho nedůvěřivě prohlížel. „Nikdy předtím jsem vás neviděl," řekl drsně. „Kdo vás poslal?"

Benův zástupce se usmál. „Pan M'Artois."

„Doufejme, že budete umět létat stejně dobře jako Ben," zabručel Cavanaugh a uvelebil se v křesle. „Jak se jmenujete?"

„Jakub, pane."

„Strašné jméno," zavrčel Cavanaugh a nasedl do vrtulníku. „Budu vám říkat Bene."

„Jak si přejete, pane," poslušně kývl pilot a nastartoval. Sotva však vzlétli, pocítil cosi v zádech. „Co je to, pane?" zeptal se.

Cavanaugh se zašklebil: „Pistole, přáteli."

„A to proč?"

„Protože M'Artois nemá právo nikoho nasazovat do akce. Jste tudíž můj nepřítel a podle toho se chovám... Kdo jste?! Mluvte!"

Pilot se usmál a odpověděl: „Velmi správně. Jsem někdo, kdo vás zatkne, pane. Jsem agent Sluneční rozvědky."

Tlak Cavanaughovy pistole sílil. Samotný Šéf ISC však zbledl jako stěna.

„V tuto chvíli letí do jeskyní ISC několik vrtulníků, obsazených našimi nejlepšími experty, pane Cavanaughu," vysvětloval Jakub. „Brzy zjistí, jakou hru vaše firma vlastně hraje. Zároveň byla informována i policie ve Wyomingu, aby tajnou akci podpořila."

Prezident ISC hystericky zařval: „To vám nebude nic platný. Nemáte proti nám žádný důkazy. Obstojíme před jakoukoliv zkouškou, 'Vy tento let nepřežijete, Jakube, zato já ano. Jednoho dne ovládnou celý svět, jasný? Já jsem budoucí Administrátor Sluneční říše, přáteli! Rhodan brzy skončí, S podporou mých přátel zlomím jeho moc!"

„Jste nemocný," suše konstatoval agent, „Pokud mě zastřelíte, vrtulník se zřítí."

„Mohu vás přinutit, abyste mne odvezl do Wyomingu," řekl Cavanaugh.

„Nemůžete mě přinutit vůbec k ničemu," odporoval Jakub. „Letím přímo na základnu naší rozvědky, abych vás odevzdal Státním orgánům."

Cavanaugh pochopil, že prohrál. Ruka se zbraní mu klesla...

^ A ^

„Nemůžeme letět rychleji?" netrpělivě zjišťovala Celia.

„Máme spoustu práce, kterou ještě musíme vyřídit," vysvětloval Hardiston. „Za normálních okolností je rozvědka rychlejší, ale tohle není oficiální úkol. Náš plukovník povolil akci jenom díky starému přátelství s dobrákem Dickem. Pokud Kennof zklame, náš starej si to pěkně odskáče. Cavanaughovo zatčení by ho mohlo stát křeslo, pokud by se mělo prokázat. Že to byl falešný poplach."

„Dick odvysílal nouzové volání," poznamenala ostře. „To u něj už něco znamená."

„Jasně," mumlal Shane. „Dick je zkratka dobrodruh, který přesně ví, co dělá..."

^ ^ ^

Tlak zevnitř nádoby proti víku sílil. Možná, že to je vinou ztráty sil, pomyslel si Kennof, ale každopádně se zdálo, že neviditelného zajatce už dlouho uvnitř neudrží.

Jednou se neznámému podařilo zvednout víko o pár centimetrů. Na kraji se objevila ruka. Kennof do ní udeřil rukojetí pistole. Roztříštil bioplastickou masu, stejnou, z jaké bylo vytvořeno to ucho. Skutečná ruka v té chvíli zmizela v nádrži - nebo to byla jakási pracka? Tykadlo? Okamžik byl příliš krátký, aby stačil poznat, oč jde. Jen jedno bylo Kennofovi jasné: Lidská ruka to nebyla!

Rozbřesklo se mu. Teď už věděl, k čemu vedly ty složité kontroly a vyšetření tel kandidátů spánku: byly prováděny kvůli studiu tváří a postav dotyčných. Žádného z kontrolorů z ministerstva vnitra ani nenapadlo sestoupit do komor a udělat totéž, co provedl Kennof.

Ten, kdo podepsal smlouvu, byl vždy přenesen pomocí transmiteru na neznámé místo.

Ve spacích komorách neležel ani jeden člověk!

Co to tam však bylo uloženo za bytosti? Mutanti? Výsledek nějakého zatraceného biologického experimentu?

Opuštěný muž v jeskyni spáčů slyšel v duchu spoustu otázek, ale žádnou odpověď. Musel sklouznout z víka a zjistit víc. Přál si, aby co nejdříve přiletěl Snyder se svými muži. Jen aby nedorazili příliš pozdě!

Kennof se cítil unaveně a slabě. Strach ustupoval jistému druhu rezignace. Ta věc dole pod ním zarputile bojovala o svobodu. Víko se opět nadzvedlo. Kennof zapřel nohy o výztuže, aby si pomohl, ale víko se i tak o pár milimetrů nadzvedlo.

Ruka se objevila znovu.

Kennof spatřil prsty cizí bytosti.

Vypadaly jako pečlivá práce filigránského umělce. Byly křehké, hnědé a protkané barevnými čarami.

Další náraz do víka. Musel je pustit. Kulaté víko se odkutálelo stranou a pak spadlo na podlahu sálu.

Kennof se stáhl do otevřené komory a pevně sevřel v dlani Le Boeufovu pistoli.

Z otvoru stříkalo plazma.

Pak se objevila druhá ruka! Byla ještě mokrá- Bytost jako by váhala. Kennof cítil nutkavou potřebu vzít nohy na ramena a uprchnout. Dokonce i Clinkskateho nepříjemný hlas v reproduktoru pro něj byl v té chvíli vysvobozením.

Kennof vykřikl.

Vynořila se cizincova hlava. Visely z ní kusy bioplastu. Byl to nejděsivější pohled jeho života. Monstrum melo ještě přile-

pěné vousy, takže vypadalo tragikomicky. Ale zvolna se sunulo ven z komory.

Kennoř v té chvíli poznal, kdo to proti němu stojí. Tohle vědomí bylo natolik neuvěřitelné a strašlivé, že mu na chvíli vzalo veškerou sílu. Ovšem pak se mu vrátila rozhodnost. ' Vystřelil celý zásobník a nečekal na úspěch. Když lezl po žebříku dolů, spíše z něj padal.

Nyní se opět ozval Clinkskate. Tón jeho hlasu naháněl hrůzu. „Na koho jste to střílel, Kennofe?"

Kennoř utíkal k šachtě vzduchotechniky: „Na mládě bytostí, kterým vaše ISC prozradila polohu Země a tím pádem zradila lidstvo," hořce oznamoval detektiv. „Na mládě Druufů!"

^ ^ ^

Když náhoda dopomohla Druufům proniknout na Zemi a získat Cavanaugha a jemu podobné muže pro své účely, prostřednictvím ISC se jim podařilo zabít dvě mouchy jednou ranou. Zaprvé se jim dařila nepozorovaná příprava invaze, a zadruhé dokázali udržovat organickou substanci svého vesmíru na konstantní úrovni, když do svého časoprostoru přenášeli klienty ISC,

Bylo to nutné, protože přenos transmiíterem z jednoho časoprostoru do druhého byl možný pouze na základě výměny organické hmoty.

Ostatní už bylo otázkou organizačního talentu. Mladí Druufové skončili zamaskování jako lidé v bioplazmě a čekali, až jich bude dostatek pro přímý útok.

Lidé, kteří se nic zlého netušíce odevzdali do rukou Spící společnosti, se nyní nacházeli v časoprostoru Druufů- Cavanaughovi spojenci byli ujišťováni, že všichni zůstali naživu.

Na severovýchodě Wyomingu se tím pádem ocitlo více než dva tisíce Druufů, a stejný počet spáčů byl přenesen do vedlejšího časoprostoru.

To ne, pomyslel si Clinkskate, Kennofa jsme ještě nikam neposlali! Ale dostaneme ho!

Náhlý hluk přerušil jeho úvahy. Dovnitř se vříteli Cloud a To-ber.

„Nad přistávací plochou krouží čtyři vrtulníky," volal Cloud.

„Asi chtějí přistát. Nevypadá to, že by přiletěli,z televize," dodal Tober žertem a hloupě se přitom zakřenil.

Clinkskate vyskočil a odstrčil je. Opustil své soukromé komnaty. Cloud s Toberem ho následovali.

Když pronikli nahoru na volné prostranství, už se tam shromáždila polovina osádky jeskyní ISC a sledovala přilet čtyř velkých vrtulníků.

Clinkskate dostal neurčitý strach. Zapomněl na rozbolavělé rameno.

„Stefane!" přikázal jednomu z mužů, kteří stáli poblíž, „vezměte si dva muže a okamžitě vyklid'te jeskyni spáčů. Ten šílený Kennof zastřelil jednoho z našich mužů. Pozůstatky musejí zmizet. Kdo ví, kdo se tam bude chtít přijít podívat."

„Zapomínáte na Kennofovu nálož," poznamenal Štefan.

Clinkskate se zatvářil nemilosrdně.

„Může se jednat o nečekanou kontrolní komisi. Jednejte bez odmlouvání a okamžitě. Buď' nás dostane Kennof, nebo kontroloři. Pospěšte si!"

Pak se otočil na Clouda: „Vy se mnou půjdete na letiště. Přivítáme naše hosty. Očekávám, že mezitím bude všechno uvedeno do pořádku, a že to tu bude všude vypadat jako obvykle!"

Skupina se rozběhla na všechny strany.

„Pojd'te, pane Cloude," řekl ztěžka Clinkskate.

„Kdo by to mohl být?" nejistě se otázel Clinkskate.

„Nikdo, jehož příchod by nám udělal radost," domníval se Clinkskate.

Vyrazili v ústřety neznámé skupině lidí. Clinkskate viděl jedenáct mužů a jednu ženu. Nesli si nějaké tajemné vyhlížející přístroje. A měli zbraně.

Clinkskate s námahou polkl. Nutil se k další chůzi. Cloud zavrčel jako nějaká šelma-jako šelma vehnaná do úzkých- Clinkskate automaticky zvedl nezraněnou ruku, a zamával na příchozí.

Zastavili se. Clinkskate viděl, jak nebezpeční jsou ti muži před ním a divil se, že zůstává tak klidný.

„Tohle je soukromý pozemek," slyšel sám sebe říkat. Jeho hlas zněl zdvořile, ale jistě. „Musím se zeptat na důvod vašeho příchodu."

Velký, melancholicky vypadající muž předstoupil před skupinku a řekl: „Já jsem Shane Hardiston." U boku si nesl zbraň, o jejíž existenci neměl Clinkskate dosud ani tušení. Pomocí řemenů měl na zádech připevněnou nějakou bednu.

Clinkskate řekl své jméno.

„Jsem jedním z ředitelů ISC," řekl. „Támhle naproti máme spací jeskyně. Nepovolání do nich nemají přístup."

Hardiston vytáhl něco z kapsy a ukázal mu to. Cloud se mu podíval přes rameno a zděšeně vyjel.

Clinkskate si opatrně olízl rty.

„Sluneční rozvědka," řekl s úsměvem. „Čemu vděčíme za takovou čest?"

.Agent se podíval mimo něj, jako by čekal, že se za ním každou chvíli někdo objeví.

„Hledáme jistého muže," řekl nakonec Hardiston. „Jeho jméno je Richard Kenno." "

Clinkskate srahl čelo. „Je možné, že máte na mysli jednoho z našich zákazníků?" zjišťoval. „Myslím, že mi to jméno něco říká."

Obrátil se na Clouda. „Vy o něm víte, Davide?" „Ani ne," vykotal Cloud. „Tedy, jak bych to řekl..." „Vaše přítomnost drahého Davida poněkud vyvedla z míry," usmál se Clinkskate, ale nic tím nezachránil, protože Cloud se pořád tvářil jako odsouzenec na popravišti. Proto mávl rukou a pokračoval: „Snadno zjistíme, kde ten váš Kenno vězí. Násle-

dujte mne do jeskyní, tam se vše vysvětlí." Pak hlasem klesl do důvěrného tónu: „Je ten váš Richard Kennof snad nějaký hledaný zločinec?"

- „Je to policista," suše oznámil Hardiston. Mávl na své lidi a skupina se pohnula kupředu.

^ ^_ ^

Clinkskate si úkosem'prohlížel hranaté tváře těch mužů. Jakmile by se skupina dozvěděla, co se odehrává v jeskyních, nemohl od ní čekat milost-A ona se to dozví!

Clinkskate začal uvažovat o způsobu záchrany. Jakmile vyšli z lesa, na prostranství před jeskyněmi se objevil Tober. Díval se na Clinkskateho se směsicí starosti a zvědavosti. Byl otevřen pouze vchod do správné části podzemního traktu.

„Tudy," ukázal přátelsky Clinkskate.

„Pokud je to nějaká past, moc času na radost vám nezbyde," chladně oznamoval Hardiston.

Clinkskate se zatvářil nechápavě: „Co tím chcete naznačit?" Ale zatímco to říkal, popadl Clouda a strčil ho proti Hardistonovi. Oba muži do sebe narazili- Clinkskate viděl agenta sahat pro zbraň, ale než se Hardistonovi podařilo uvolnit, Clinkskate zavřel velkou bránu.

Utíkal po chodbě. Vynořili se první muži z ISC. „Pryč!" křikl na ně. „Venku je policie! Všichni na transmitterovou stanici! Zabarikádujte štoly! Pusťte do chodeb plyn!" Kolem začali pobíhat strážníci a zasypávali ho otázkami. „Rozdělte zbraně," přikázal. „Nezapomínejte nastražit pasti. Venku čeká jedenáct mužů od policie!" Během několika minut byl správný objekt jako po vymetení. Vtom se ozvala ohlušující exploze. Několik mužů se zastavilo. Země se zachvěla, po chodbách se sypalo kamení.

„Dál! Pokračujte!“ naléhal Clinkskate. „Pokoušejí se vyhodit bránu do vzduchu. Musíme být pryč odtud dřív, než se jim to podaří!“

Jeho slova potvrdila další exploze. Tlaková vlna zaplavila chodbu a vymáčkla mu vzduch z plic. Vzpamatoval se a pokoušel se udržet jasnou hlavu. Agenti už mají bránu určitě otevřenou, ale museli do podzemí pronikat opatrně, protože netušili, co je čeká.

Kdosi podal Clinkskatemu mokrý hadr. Podržel si jej u obličeje a vběhl do kouře.

^ x ^

Všude kolem Kennofa propukalo peklo. Plazil se po podlaze. Na opačném konci místnosti Šlehalý plameny. Před hodinou se tu vynořili tři muži a zahájili na něj lov. Posledním výstřelem z pistole Piotrowského vyřídil jednoho z nich. Druzí dva po něm dál stříleli. Přitom zasáhli některý ze strojů a ten hned explodoval. Kennof sice věděl, že teď mají dost co dělat sami se sebou, ale zároveň mu taky bylo jasné, že bez rychlé pomoci bude ztracen.

Když vylezl ze šachty, okamžitě se odebral do přípravné jeskyně. Mezi velkými generátory měl větší šanci na přežití.

Teď si však také kladl otázku, proč ještě pořád nikdo nehasí požár.

Lezl po čtyřech a oči ho pálily.

Vtom z plamenů vyšel nějaký muž. Šaty měl z velké části spálené. Držel v ruce zbraň.

Napravo se ozval chraplavý hlas: „Stefane, jsi to ty?“

„Rychle sem!“ odpověděl jiný hlas.

Kennof najednou přímo před sebou uviděl dalšího muže. Pak se něco dotklo jeho boku - a způsobilo mu to žhavou bolest. Místnost se s ním roztočila, padl zpět a zůstal ležet.

„Je po něm,“ řekl první hlas. „Rychle pryč odtud!“

Druufové, pomyslel si Kennof, musím o nich nechat zprávu Shaneovi! A praskající oheň se pořád blížíl...

^^^

„Cella a Zekizawa zůstanou tady," rozhodl Hardiston. „Ostatní mě budou následovat do jeskyně. Payne, převezměte zaměřovač. •Pořád mějte na mysli, že tady můžeme kdekoliv vletět do léčky. Pokud možno nestřílet, ať nezasáhneme nevinné...."

^^^

Clinkskatemu se točila hlava. Bolestí mučené tělo znalo jenom jeden cíl: transmitterovou stanicí.

„Strojovna hoří!" křičel kdosi za ním-

Clinkskate si uvědomoval, že požár znamená konec dvou tisícovek Druufů, uložených v podzemí. Potomci bytostí z vedlejšího časoprostoru byli ještě příliš mladí a bezradní, aby přežili tohle inferno. Už teď určitě nefungovalo zásobování nádrží živinami.

„Musíme k transmitteru," vrčel Clinkskate. „Je to naše jediná Šance..."

„Plameny jsou všude!" sténal po jeho boku jeden z mužů štábu.

„Nestačíme hasit!"

„Pokračujeme!" zatnul zuby Clinkskate a vyrazil kupředu.

To několika krocích před sebou spatřil postavu. Šaty tohoto muže byly ohořelé, nedalo se poznat, kdo to je.

„Otočte ho!" přikázal.

Poslechli jeho rozkaz. Byl to Štefan. Ještě dýchal, Clinkskate s ním zatřepal.

Štefan otevřel oči.

„Co Kennof?" naléhal Clinkskate. „Vyřídili jste ho?"

Štefan otevřel ústa, aby něco řekl, ale hlasivky mu vypověděly službu. „No tak!“ cloumal s ním Clinkskate. „Mluvte, chlape!“ Ale Štefan nebyl schopen vnímat okolí. „Podívejte!“ křikl muž vedle Clinkskateho a Šéf stanice vstal. Taky to spatřil: oheň už obklíčil transponder a odřízl jim cestu. Před nimi peklo - a za nimi taky!

^ ^ ^

Dr. Le Boeuf napjatě naslouchal. Právě znovu nabyl vědomí a docházelo mu, že se děje něco rozhodujícího. Vstal a protáhl se.

Byl v úplné tmě. Tápal tedy kolem sebe, až nahmatal dveře. Kupodivu nebyly zamčené. Opatrně se proplížil ven na chodbu. I tam byla tma. Okamžik postál, aby se zorientoval. Ucítil zápach spáleniny a kouře.

Natáhl před sebe ruce a opatrně vykročil.

Le Boeuf neměl žádný pevný plán. Jenom ho napadlo, že nej-důležitější bude asi transponder. Ten měl klíčový význam. Kdyby se jej podařilo sabotovat, zrádci by měli rázem po legaci.

Přemýšlel, co by se stalo, kdyby jej aktivoval, aniž by o tom Druufové na druhé straně věděli. Možná by to úplně stačilo ke zničení transponderu. ,

Dr. Le Boeuf věděl, že kdyby to udělal, došel by si tím pádem pro smrt. Nebál se však, ani necítil výčitky. Kráčel dál za svým cílem. Malý muž, který si v posledních hodinách svého života uvědomil svou zodpovědnost vůči lidstvu.

^ ^ ^

„Vylezte a vzdejte se!“ křikl Hardiston do kouře v místnosti. „Nebudeme střílet!“

Jeho muži mezitím vytahovali bezvládná nebo omámená těla do bezpečnějších míst. Jedním z nich byl i Clinkskate.

„Co je se spícími lidmi?“ křikl Hardiston a přehlušil sténání raněných.

Clinkskate otevřel zarudlé oči. „Bez obav,“ krákorál. „Uvnitř už nikdo není.“

„Co to znamená? Co jste udělali se spáči?“ naléhal Hardiston.

„Spáči tam ještě jsou, ale... Nejsou to lidi. Jsou to Druufové. Lidi, který hledáte, najdete ve vedlejším Časoprostoru mezi Druufama.“

„Fantazíruje,“ poznamenal Fecher.

„Říká pravdu,“ odporoval jeden z mužů od ISC. „Až zvládnete požár, přesvědčíte se sami. Ale myslím, že to žádný z Druufů nemůže přežít. Oheň zničil všechny přívody do komor.“

„Co víte o Richardu Kennofovi?“ rychle se zeptal Hardiston.

„Utekl nám... Asi už je po smrti.“

Hardiston vstal. „Potřebuju dva dobrovolníky, aby se mnou šli hledat starýho Dicka,“ řekl klidně. „Ostatní se mezitím postarají o tyhle muže.“

•Hlásili se všichni. -

„Thatcher a Lohnert,“ určil Hardiston a znovu si natáhl plynovou masku.

Dr. Le Boeuf se protáhl mřížemi transmiteru a posadil se na studenou podlahu. Věděl, že musí chvíli počkat, než se přístroj aktivuje. Hořce se usmíval. Tenhle sebevražedný čin mu vrátí sebeúctu. Jen na té mu záleželo. Bude cítit nějaké bolesti? No a co?

Krátce před svým koncem Dr. Le Boeuf spatřil cíp věčnosti. Měl najednou pocit, že se zbavil všech starostí, výčitek a obav. Dezintegrační činnost transmiteru byla zahájena. Atomární struk-

tura doktorova těla se vmžiku rozložila a **pak** byla vymrštnuta do nepochopitelných dimenzí.

Druufové ho však nečekali- Jejich přístroj ho nepřijal.

Proto zůstal po určitou dobu v prostoru, který měl své vlastní, nepochopitelné zákony.

Potom byl vržen zpátky.

Ale to už nebyl Dr. Le Boeuf, co se vynořilo v transmitteru.

Objevil se tam v podobě nespoutané energie!

^ A ^

Cella Mortimerová bez ustání zírala **na** zívající vchod do podzemí. Slunce zapadalo. Nad **stromy** zavanul chladný **vítr**. Vysoko na nebi kroužil orel.

Vtom se země zachvěla.

Třásla se, jako by se neznámý **obr** snažil rozervat pohoří a nad j povrchem země se všude vytvořila tenká vrstvička vznášejícího i , se prachu.

Stejně rychle jak to začalo, to také skončilo. Od vchodu do podzemí se vyvalil šedivý prach.

Zekizawa slyšel, jak Tober říká Cloudovi: „To moh bejt leda transmitter.”

Asi mu strachy přeskočilo, pomyslel si agent.

Ale z jeskyní vybíhaly temné, nerozpoznatelné postavy.

„Žijí!“ zvolal Zekizawa a vyřítíl se mužům v ústrety. **Celia** poznávala Fechera, Hardistona a Bensonu. Něco se v ní sevřelo. Kde byl Dick?

Za první skupinkou následovala další. Mnozí muži táhli raněné. Byli mezi nimi i k smrti vyčerpaní strážníci ISC.

„Cello!“ zvolat chraplavý hlas. Jedna z uprášených postav zvedla ruku.

„Tady ho máš,” ledabydle poznamenal Zekizawa. „Staroch Dick.”

Jeho slova znamenala pro Celii vysvobození. Kennof si to k

ní potácivě namířil. V jeho unavených očích se rozzářily jiskřičky. „Jak se vede Busterovi?” zeptal se.

Klopýtl a málem by upadl na zem, kdyby ho Zekizawa nechytil do náruče...

